HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

Lauantaina huhtikuun 28. pnä | PÄÄTOIMITTAJA ARVI KALSTA | 2:nen vuosikerta ■ 1934 No 17-18

"Työmiehet, kyntäjät ja kaikki!

Käsissänne on valoisamman tulevaisuuden avain. — Kootkaa voimanne, sanokaa tahtonne."

Sanat ovat Suomen Sosialidemokraatista sosialidemokraattisen puoluetoimikunnan vappujulistuksesta t.k. 27 pnä. Kymmeniä vuosia on tätä julistusta työväki ja Suomen kansa saanut kuulla sosialidemokraattien taholta. Kymmeniä vuosia on työväki maassamme sosialidemokraattien johtomiesten julistuksen perässä kulkenut, uskonut, toivonut parempaa, mutta aina pettynyt. Jo kerran saivat työväen johtajat täyden vallan käsiinsä. Heillä oli tilaisuus ja mahdollisuus hoitaa maamme asiat, *mutta he johtivat työväen ja koko maan nykyhistoriamme häpeällisempään vaiheeseen — kansalaissotaan.*

Kuusitoista vuotta sen jälkeen ovat he taas työväenluokkaa johtaneet, sille lupauksia tehneet, *mutta pulakauden tullen joutui työväki puutteeseen ja kurjuuteen, täydelliseen avuttomuuden tilaan. Johtajat taas pettivät johdettavansa. Koko pula-ajan ovat he täysin kapitalistisporvarillisin tavoin hoitaneet vain omaa hyvinvointiaan tukien vallassa olevaa järjestelmää ja rahavaltaa, joka johtajille on tuottanut pelkkää auringonpaistetta, mutta työväelle pettymyksiä ja nälkää.*

Taas nyt vappuna koettavat työväen johtajat heittää sumua kansan silmille, kylvää vihaa työväen keskuuteen. Heidän vakuuttelunsa sosialismin autuudesta tuottavat työväelle yhtä paljon kuin ennenkin, s.o. ei mitään, mutta johtajille itseleen aseman ja hyvinvoinnin.

»Me näemme, kuinka on hävinnyt vapaa kilpailu ja hylätty kansainvälinen vapaakauppa», kirjoittaa mainittu lehti. Ja kuitenkin meidän työväkemme juuri kärsii siitä, että rahan voimalla meillä täysin vapaasti voidaan työtä ryöstää ja ennen kaikkea siitä, että meillä kansainvälinen rahakauppa on täysin vapaa. Kansainvälisyyden rahavaltiaat ovat tilaisuudessa meitä ja ennen kaikkea työmiestä vapaasti verottamaan ilman, *että* työväen johtajat ovat sanallakaan panneet *koskaan vastaan.* Todellista vapaata kilpailua meillä tietenkään ei ole eikä koskaan tulekaan, *ennen kuin kansamme herää ja ymmärtää kaataa kansainvälisen rahavallan ja niitten kotimaiset marxilaiset ja porvarilliset tukijat sekä evätä heiltä rahavaltaan perustuvan oikeuden vapaasti ryöstää suomalaisen työmiehen työtä.*

Milloin on suosialidemokraattisen puolueen johto vakavissaan yrittänyt taistella rahavaltaa vastaan? Ei koskaan, *sillä se on sen vankin tuki.* Äsken loppuneellakin eduskunnan istuntokaudella se yritti hämätä tyväen silmät sillä, että se teki eduskunnassa lakialotteen, jonka suurin eiein sanottiin alentavan korkoprosenttia, mutta joka todellisuudessa tiesi vain sitä, *että asetettaisiin komitea luonnollisesti riittävin palkkaeduin tarkkailemaan koron ottoa luotonannossa.* Tämän alotteen rahavallan porvarilliset tukijat kakistelematta nielivät, sillä sehän ei millään tavalla järkyttänyt heidän valta-asemaa maassa, ja he myöskin ymmärsivät, että se olikin tehty vain toiselta puolen joukkojen sumutusmielessä ja toiselta puolen sillä oli tarkoituksena syyhytellä rahavallan tukipylväitä.

Sosialidemokraatti puhuu myöskin »kurjistuneen itsetiedottoman sivistyneistön, pikkuporvariston ja talonpoikaiston sekä ryysyköyhälistön valjastamisesta kapitalismin vaunujen eteen», johon syypäänä on kapitalismi. Aivan oikein, me myönnämme sen, mutta syypäänä on juuri se sama kapitalismi, jonka palveluksessa ovat kaikki sosialidemokraattisen puolueen päämiehet, jotka yhdessä porvarien kanssa pitävät nykyistä järjestelmää vallassa. Sen, että asia näin on, on sosialidemokraatti itse omilla palstoillaan äskettäin julkisesti todistanut sosialisti prof. Myvdalin suulla. Ja todellisuudessa jo se on selviö jokaiselle, joka käyttää kylmästi järkeään.

Samallaista sumuverhon vetämistä työtätekevien silmille on koko sosialidemokraattisen puoluetoimikunnan vappujulistus alusta loppuun saakka.

Työmiehet, kyntäjät, ja kaikki!

Teidän käsissänne on tosiaankin valoisamman tulevaisuuden avain. Marxilaisuuden valoisampaa tulevaisuutta on teille vuosikymmeniä saarnattu. Milloin on se teitä lämmittänyt. Aina tiukan tullen on se ollut täydelleen avuton, tai johtanut kurjuuteen.

Työntekijät, valoisampi tulevaisuus on teillä käsissänne. Mutta teidän on herättävä näkemään, ettei vihan kylvöllä voi mitään rakentaa. Kansan hyvinvointi ei voi perustua toisen kansan osan kärsimyksiin. Kansakokonaisuuden hyvä on löydettävä ja työväen hyvinvointi löytyy myöskin samalla yhteishyvän tiellä. Mutta sosialidemokraattisen tunnuksien alla on tämä mahdottomuus.

Tarvitaan uusi näkemys, uusi tahto, ja vasta niitten takana koittaa kaikille työtätekeville — uusi elämä.

Paimenet

komentavat karjansa kadulle.

Toukokuun 1 päivänä lähtee työväki kadulle »osoittamaan mieltään». Sen lähettävät sinne sosialidemokraattisen puolueen »pomot». Mitä »mieltä» osoittavat nuo pomot itse komentaessaan työväen kadulle? Näin he ajattelevat:

»Lähetämme massan kadulle — massan, joka ei mitään tiedä siitä, mitä se uskoo tietävänsä; joka ei näe sitä petosta itse työväkeä vastaan, joksi olemme työväenliikettä kehittäneet. Tyhjin vatsoin ja tyhjin aivoin tulee massa marssimaan komennuksemme mukaan, katuja pitkin, kokoushuoneustojen vaalikarjaa varten valmistetuille pahnoille. Se luulee marssivansa omasta tahdostaan, mutta sillä ei ole mitään tahtoa — se ei kykene ajattelemaan, vaan ainoastaan uskomaan — meihin, tietysti!»

Moititaan uskontoa kykenemättömäksi luomaan ihmisten mieliin selvyyttä, ja moititaan pappeja siitä, etteivät elä niinkuin opettavat.

Mutta tarkatkaa Marxin ylipappeja ja niiden apulaissaarnaajia. Loistopappiloistaan — OTK:n ja Elannon palatseista — saapuvat he komeissa autoissaan kokouspaikkoihin karjaansa johtamaan. Kuluneisiin vaatteihin puettuina, seisovat aliravitut joukot ja ihmettelevät moista loistoa. Ne eivät oivalla, että tuo loisto on suurimmalta osaltaan heidän omien känsäkouriensa luoma. Ne eivät muista, paljonko ne ovat maksaneet tuon loiston luomiseksi, eivätkä aavista, että sen tarkoituksena on vain houkutella niitä edelleenkin maksamaan — että se, joka kieltäytyy yhä edelleen vain maksamasta, tuomitaan, ja se, joka ei enää pysty maksamaan, unohdetaan. Moneenko kertaan palaavat sitten väsyneet ihmiset köyhiin koteihinsa, joissa kurjuus vallitsee, kun taas »pomot» istuutuvat aistikkaasti ja runsaasti katettuihin pöytiin loistohuoneustoissaan?

Työläinen! Saarnataan Sinun olevan isänmaata vailla ja että Sinun tulisi kieltäytyä sitä, minkä olet hikoillen luonut.

Mutta missä olisivatkaan tänään kaikki nuo ihmissielun luomat ihanat suunnitelmat, ellet Sinä olisi niitä käsiesi voimalla silmillänähtäviksi toteuttanut? Katso kaupunkien talojen massoja ja maaseudun viheriöitseviä peltoja — ne ovat isänmaasi, jonka sinä olet luonut, kulttuurisi, jonka olet rakentanut, ja niihin olet osallinen sillä oikeudella, joka johtuu työn kunniasta.

Vapautta on sinulle saarnattu jo vuosikymmeniä. Ja kuitenkin seisot tänään vapautta enemmän vailla kuin koskaan ennen — häviät massaan, joka sinut sitoo.

Hakaristin taistelu on Sinun taistelusi, mutta sitä Sinä et vielä käsitä, koska johtajasi eivät halua, että oppisit sen ymmärtämään. Mutta hakaristin taistelu työn oikeuden ja työn kunnian puolesta tulee raivaamaan Sinullekin tien siihen asemaan, joka kuuluu sinulle, jonka työtätekevien tarmo on sukupolvi sukupolvelta luonut.

SKJ Jäsenenille!

Kuten jokainen jäsenemme tietää ja on itse sanomalehdistä lukenut, ovat meistä ja järjestöstämme Helsingin Sanomat ja Suomen Sosialidemokraatti ynnä luonnollisesti pitkä liuta puoluelehtiä maaseudulla kuorossa levittäneet valheita tietenkin siinä mielessä, että ovat uskoneet voivansa näillä valheilla meitä häpäistä.

Tämä ei ole mitään outoa, sillä tällaisten "arvovaltaisten" ja luonnollisesti "laillisuuden kannattajien" koko olemassaolo perustuu valheelle. Me tulemme samallaisia halpamaisia hyökkäyksiä kokemaan vastakin.

Luonnollisesti kavalat, valheelliset parjaukset todistavat yhteiskunnallisten olojen mataluutta, itsekurin ja moraalin puutetta. Nämä rikokset kiihdyttävät kansan hyvää ajavia, ne jos mitkä ovat kiihoituslain alaisia rikoksia, sikäli kun sillä on todellisen kiiohituksen estämistä tarkoitettu.

Riippumatta siitä, reagoiko yhteiskunnan ja viranomaisten oikeustajunta tässä tapauksessa, meidän järjestön jäsenien on pysyttävä kylminä. Käyttäkööt nykyiset "arvovaltaiset" arvovaltansa ja asemiensa säilyttämiseksi minkälaisia valheita tahansa, palkitkoot runsaine rahavallan tuottamine varoineen samaan trakoitukseen miten paljon provokaattoreita tahansa, meidän on säilytettävä malttimme.

Meidän työmme tarkoituksena on kansamme herätys uusiin näkemyksiin, uuteen elämään, jossa tasapaino ja hyvinvointi vallitsevat. Me tiedämme, että meidän työmme vie pitkän ajan ja että vastuksemme nykyisen valhejärjestelmän taholta tulee vielä palon suuremmaksi ja häikäilemättömämmäksi.

Meidän on torjuttava katalatkin sivuhyökkäykset rauhalilsella esiintymisellämme. Entistä tiiviimmin on meidän suljettava rivimme kaikelta vieraalta, vastustajiemme palkkaamien provokaattoreiden yritykset soluttautua joukkoomme on meidän heti alkuunsa torjuttava.

Näin tulemme me kansamme herätystyössä varmasti onnistumaan ja täyttämään epäitsekkään ja vastuunalaisen tehtävämme, jonka olemme itsellemme sälyttäneet.

Kansamme suurimman taistelun kynnyksellä meidän asiamme on pysyä rauhallisina, riehukoot intohimojen ja valheitten laineet miten korkealla tahansa.

Aatteemme tulee voittamaan, Suomen työtätekevä kansa heräämään ja rupeaa vaalimaan elinetujaan ja sitä tietä luo tien uuteen elämään.

Luojan sormien lomitse.

Arki-ihmisen mietteitä. VI.

Kansa **on** lyönyt valtauspaalunsa Suomenlahdesta Jäämereen ja Pohjanlahdesta Karjalan salomaille. Näin se on rajoittanut itselleen maa-alan, jota se valtaajan oikeudella katsoo omakseen. Kaikki, mitä näiden rajojen sisään mahtuu, kuuluu kansan omistukseen, se on kansallisomaisuutta. Kansan velvollisuutena on vaalia kansallisomaisuuttaan niin, **ettei se vähene asukasta kohden,** vaan pikemminkin on lisääntymään päin. — Kansallisomaisuus voi olla joko kertakaikkista tai tuottavaa. Edelliseen kuuluvat esim. mineraalirikkaudet, jälkimmäiseen kuuluvat taas esim. viljelysmaat, metsät, vesivoimat ja ennenkaikkea kansan työkyky. Kansan työkyky on lisäksi vielä sen luontoinen, että se, paitsi suoranaista tuottoa, on välttämätön muun tuottavan kansallisomaisuuden ylläpitoon ja lisäämiseen.

Kansa on oikeutettu harkintansa mukaan kuluttamaan kansallisomaisuuttaan tai sen tuotteita. **On siveellisesti väärin myydä tai antaa pantiksi kansallisomaisuutta ulkolaiselle.** Sillä kertakaikkista kansallisomaisuutta on tietenkin koetettava säästää niin paljon kuin mahdollista ja sitä myytäessä saadaan hinnaksi tavallisesti vain tuotteita, jotka eivät kelpaa uudeksi kansallisomaisuudeksi. **Tuotteita taas saa kansa kuluttaa vain niin paljon, kuin kansallisomaisuus kykenee tuottamaan,** jotta ei jouduttaisi tuottavan kansallisomaisuuden ryöstämiseen. Jos tuotteista syntyy ylijäämää, niin tämä ylijäämä on koetettava saada kaupaksi ulkomaille, koska se muutoin menee hukkaan. —

Herää sitten kysymys, onko raha kansallisomaisuutta. Kuten tunnettua, on raha maksuväline, s.o. kuitti saadusta kansallisomaisuuden osasta tai kansallisomaisuuden tuotteesta. Näin ollen on raha vain silloin kansallisomaisuutta ja luonteeltaan kertakaikkista myös silloin kun se on saatu ulkomailta lahjaksi..

Tuottavan kansallisomaisuuden jakamisesta eri aloille on olemassa kaksi eri katsantokantaa. Toisen mukaan on suosittava sitä lajia kansallisomaisuutta, joka tuottaa ylijäämää niin paljon kuin suinkin, jotta tämä ylijäämä ulkomaille myytynä antaisi mahdollisuuden saaduilla rahoilla ostaa muita tuotteita, joista mahdollisesti on puute. Tämä katsantokanta pakottaa suosimaan metsänhoitoa ja puuteollisuutta. — Toinen katsantokanta taas pyrkii siihen, että kansallisomaisuutta on hoidettava niin, että syntyy tasapaino tuotteiden kulutuksen ja tuotannon välillä, t.s. kansa tulee suurin piirtein omillaan toimeen. Jos tuotteiden ylijäämää syntyy, niin se käytetään sellaisten tuotteiden ostoon, joita oma kansallisomaisuus ei kykene tuottamaan. Tämä katsantokanta pakottaa huolehtimaan ensikädessä elintarvetuotannosta ja monipuolistamaan kansallisomaisuuden käyttöä. — Nämä katsantokannat vaikuttavat tietenkin talouspolitiikkaan ja kansan taloudelliseen ajatelutapaan. On siis kysymys siitä, ajatteleeko ja toimiiko Suomen kansa suurin piirtein niinkuin puutavarakauppias vai niinkuin maanviljelijä. Aikaisempina vuosisatoina kansa ajatteli niinkuin maanviljelijä, ja siitä johtuu, että Suomi vieläkin on maanviljelysmaa. Mutta nyt näyttää ajatelutapa olevan vahvasti kääntymässä siihen suuntaan, että suomalainen alkaa ajatella kuten puutavarakauppias.

Onko tämä ajattelutavan muutos katsottava edistykseksi vai vahingoksi? Vastauksen voi antaa vain miettimällä seuraavaa ysymystä: **Kumpi ajattelutapa taloudellisine seurauksineen takaa paremmin Suomen knsalle ja sen kansalliselle sivistykselle säilymis- ja kehittymismahdollisuuden?**

*

— —

Pelto vaatii hoitoa. Maamies kulkee peltonsa piennarta ja tutkii työnsä tuloksia. Tutkii, onko missä parantamista, voidakseen tulevana vuonna sen ottaa huomioon. Mutta hän seuraa myös tarkkaavasti, milteipä hartaudella, ilmojen vaihteluja. Riippuuhan hänen satonsa suureksi osaksi siitä, ovatko ilmojen haltiat hänelle suosiolliset. Maamiehen työ on siten, enemmän kuin kenenkään muun, luonnon työn tarkkailua. Hän huomaa, että vähän saa hän itse aikaan, vaikka kuinka ahertaisi, ellei luonto auta hätä parhailla antimillaan, valolla, lämmöllä ja kosteudella. Ja hän joutuu useimmiten huomaamattaan luomaan elämänkatsomuksensa luonnon suurten lakien välittömän vaikutuksen alaisena. Siksi melkeinpä poikkeuksetta löytää maamiehen tuvanhyllyltä, paitsi välttämätöntä allakkaa, myös raamatun.

— —

Poika perii isänsä peliot. Isän kokemukset apunaan hän jatkaa tämän työtä lisäten tarpeen tullen sarkojen lukua. Polvesta polven voi tila näin pysyä samassa suvussa, polvesta polveen siirtyvät kokemukset, työtavat, elämänkatsomus. Ja niistä hioutuu ja muokkautuu miehen luonne, syntyy kansanmiehen omalaatuinen tyyppi, jonka ympäristössä syntyvät kansallisen sivistyksen alkutekijät.

Pulpahtaa sitten mies ja väliin kaksi talosta ja toisesta opintielle. Ilmestyvät opinahjojen ääreen ulkonaisesti hiomattomina mutta sitä elinvoimaisimpina antaakseen uutta kansallista voimaa kuivien kirjatietojen pariin. — Sinne putoavat kuin mehevä rypäle rusinalaatikkoon.

— —

Maamies ei laske askeleitaan. Työ itse palkitsee vaivamäärät, ei useinkaan run-

(Jatk. siv. 2.)

Frangilainat ja vastuuntunne.

Mietteitä Kauppalehden kirjoituksen johdosta.

Pääkirjoituksessaan *»Frangilainakysymyksen ratkaisu»* on *»Kauppalehti»* pahoillaan siitä, että erinäiset lehdet ovat väittäneet sitä »vain rahamaailman ja suurteollisuuden» etujen puoltajaksi.

Emme tiedä, laskeeko Kauppalehti meitäkin noiden »erinäisten» lehtien joukkoon, mutta olemme joka tapauksessa sitä mieltä, että juuri k.o. kirjoitus uudemman kerran todistaa tuon väitteen paikkansapitävyyden.

Emme ihmettelisi, jos Kauppalehti myöskin laskisi meidät niihin »jotka aina vain puhuvat valtion avuista» — s.t.s. niihin, jotka vaativat veronmaksajien kannettavaksi kaikkien yksityisten tekemien erehdyksien seuraukset.

Tässä suhteessa Kauppalehti kyllä suuresti erehtyy. Olemme ankarimminkin kuin Kauppalehti vastuuntunnon ja yksityisyrittelijäisyyden kasvattamisen välttämättömyyden kannalla.

Mutta olemme hieman eri mieltä siitä, *keneltä* tulisi ennenkaikkea vaatia riittävä vastuuntunto:

Erinäiset luottolaitokset ovat välittäneet maanviljelijöillemme lainoja kultaehdolla. Tämän ne ovat tehneet ansaitakseen välityspalkkioita. Ansaitakseen mahdollisimman paljon välityspalkkioita ovat ne välittäneet mahdollisimman paljon tällaisia lainoja.

Suurimmalta osaltaan ovat nämä lainat sittemmin osoittautuneet ottajilleen niin tuhoisiksi, että viimemainitut niihin joukottain sortuvat. Tilanteen kehityttyä yhteiskuntarauhaa vaarantavaksi, on katsottu välttämättömäksi turvautua »valtion kaikkivoipaisuuteen» — s.o. veronmaksajiin. Emme voi pitää maanviljelijäin joukkosortumisia enempää kuin veronmaksajien pakottamista maksamaan toisten velkoja minään ilahduttavana ilmiönä.

Näitten ilmiöitten aikaansaattamisesta moittii Kauppalehti lainanottajien »kevytmielisyyttä». Me taas siitä moitimme niitä, jotka ovat välityspalkkionhimosta käyttäneet hyväkseen tuota kevytmielisyyttä.

(Jatk. siv. 3.)

Puuta ja heinää

Metsähallituksen 75-vuotisjuhlissa on näytty puhutun paitsi puista myöskin heinistä.

Menneitä muisteltaessa on muistettu myöskin entisajan metsäherroja ja tultu näitä verranneeksi nykyajan vastaaviin virkamiehiin Kehityksen on huomattu kulkeneen hyvään suuntaan, entisajan epäkansallisesta, suomen kieltä taitamattomasta, pöyhkeästä, kansaa halveksitaista »vosmestarista» on tullut kieleltään ja koulutukseltaan suomalainen metsäherra. Sikäli on myöskin kansan suhtautuminen häneen muuttunut: vormestaria katseltiin alta kulmien kyräten, metsäherralle ollaan avuliaita ja ystävällisiä.

Arvaamme, että kansan ja metsäherrojen yhteisessä hoidossa olevat metsäasiat sujuvat nyt entistä paremmin.

Tällaiset toteamiset eivät näytä olevan kaikkien mieleen. Muudan Helsingin Sanomien kirjoittaja, sanomme häntä tässä kaikella kunnioituksella Vanhaksi Herraksi, valittaa juuri sitä, että metsäherrojen yliopistokoulutus »potee» ruotsalaisuuden puutetta Vanha Herra ei väitä sitä, että koulittavista ei tulisi kaikin puolin päteviä, mutta hänestä on väärin, että ruotsinkieliset opiskelijat, heitä kuuluu olevan 13 %, eivät saa koulutusta omalla kielellään. Heillä kuuluu olevan yhtä hyvä oikeus omakieliseen sivistykseen ja valistukseen kuin suomenkin kielisillä opiskelijoilla.

Emme malta olla sanomatta tähän juttuun omaa kantaamme.

On riemastuttavaa kuulla, että Vanha Herra myöntää sekä suomen että ruotsinkielisillä olevan yhtäläiset oikeudet omakieliseen sivistykseen ja valistukseen. Viitisenkymmentä vuotta sitten tälle ajatukselle naurettiin ja sitä ivattiin juuri Vanhan Herran leirissä. Nykyään pitää Suomen valtio ruotsinkielisten oikeuksia parempina kuin suomenkielisten. Niin että tehtäköön vain korjaus ja kautta linjan. Olkoon sitä paitsi kullakin opiskelijalla vapaus valita, millä kielellä hän sivistyksensä haluaa

Kun on kysymys virkamiehistä, niin pitäisi vanhojen herrojen muistaa, ketä varten heitä koulitaan. Ennen aikaan katsottiin kansan olevan luodun virkamiehiä varten, nykyään virkamiesten kansaa varten. Nykyaikainen sekä teoria että kokemus pitää oikeana sitä, että kansa saa omakieliset ja kansan kielellä koulutetut virkamiehet. Riippuu siis siitä, missä nuo 13 % tulevat toimimaan, minkäkielinen heidän koulutuksensa on oleva. Luulemme, että he itsekin ajattelevat toimintaaa juuri suomenkielisessä Suomessa, siellähän ne on metsät, ja lienevät metsäherrojen toimipaikatkin. Jos niin on, niin on heidän opetuksensa ei sairaalla vaan terveellä pohjalla sikäli kuin se on suomenkielistä. Joten Vanha Herra suree syyttä suotta.

Helsingin Sanomilla ei näy olevan mitään sanomista Vanhan Herran väitteisiin. Sen edustaman puolueen päivillä on äskettäin tunnustettu, että nyt ei ole otollinen aika suomalaisuusasian ajamiseen. Me muistamme kuinka paksusti ja leveästi sama puolue vaalien alla ja aikaan lupaili jos mitäkin hyvää suomalaisuudelle. Vaalikalastuksessa oli suomalaisuussyötti hyvin otollinen, nyt ei kuulu olevan otollista edes yrittääkään lupauksiaan lunastaa.

Aika aikaa kutakin! Älkööt kansanvallan puolustajat vihastuko, jos me puolestamme pidämme otollisena tässä puuta heinää puhuessamme todeta, että pajuköyttä ovat kansalle taas sen ritarit syöttäneet.

Niklas.

VIIKON UUTISIA

Ylläolevalla otsikolla tulee »Herää Suomi» joka numerossaan julkaisemaan lyhyen yhteenvedon viikon tärkeimmistä tapahtumista kotimaassa ja ulkomailla. Leikkaamalla ja säilyttämällä ne, voi lukija vuoden loppuun mennessä muodostaa itselleen hyvän h a k e m i s t o n, joka antaa hänelle suppean yleiskuvan yleisten asioiden kulusta koko vuoden aikana.

KOTIMAA.

20. 4. Lapuan työväenyhdistys on lakkautettu. Pesä on samalla määrätty valtion puolesta suoritustilaan.

*

20. 4. Nuorten maatalouskerholaisten viimevuotinen viljelysvoitto oli yli 5 milj. mk.

*

20. 4. Setelistö on pienentynyt 18.2 milj. mk.

*

20. 4. Viron vapaussoturien keskusjohdon asiapaperit ilmoitetaan löydetyn Tallinnassa. Nyt pitäisi »vallankaappausaikeiden» viimeinkin selvitä.

20. 4. Metsänhoitolaitoksen 75-vuotisjuhlaviikko on päättynyt.

*

20. 4. Taavi Komonen on voittanut Bostonin maratonin.

*

20. 4. Urheiluliitto lähettää joukkueen EM-kilpailuihin Torinoon.

*

22. 4. Suomen Joutsen on kutsuttu ensi talveksi Australiaan.

*

22. 4. Prof. Brotherus on julkaissut tutkimuksensa parlamenttaarisista vaalijärjestelmistä.

22. 4. Suomi vaatii Ruotsin lisäämään tuontiaan täältä.

*

22. 4. Urheiluliitto kohdistaa päähuomionsa ensi kesän aikana valmennustyöhön.

*

23. 4. Moottorialkohoolin sekoituspakko saatanee Suomessakin lähiaikoina järjestetyksi.

*

23. 4. Salmin kihlakunnantuomari asetetaan jälleen syytteeseen.

*

24. 4. Turun hovioikeus on antanut päätöksen suuressa vakoilujutussa. 26 syytettyä sai tuomionsa Marija-Emma Schul sai 8 v. kuritushuonetta, A. O. Jacobson 5 v. kuritushuonetta, toiset vähemmän.

*

24. 4. Eduskunnassa oli eilen pitkä väittely maatalouspulan torjumisesta. IKL:n maatalouslakialotteet suodittiin täydellisesti. N.k. rasvalaki hyväksyttiin lopullisesti 93 äänellä 85 vastaan.

*

24. 4. Oppikoulujen oppilasmäärä on vähentynyt lukuvuonna 1932—1933.

25. 4. 4—5 milj. vuosittain istutetaan maassamme kevätkutuisten kalojen poikasia.

*

25. 4. Invaliidien Huoltoyhdistys on harjoittanut laajaa huijausta.

*

25. 4. Lumisade Pohjois-Suomessa on keskeyttänyt liikenteen.

*

25. 4. Suomi tai Italia saanee olympialaiset kisat v. 1940.

*

26. 4. Jääkäriprikaatin liput luovutettiin eilen juhlallisesti sotamuseolle.

*

26. 4. Korkeimman oikeuden äänestyspöytäkirja on julkaistu. Oikeusneuvos Fagerström ehdotti kaikkein alimpia rangaistuksia.

*

26. 6. Asutustoiminnan jatkuvaisuutta pitivät maataloustuottajat kokouksessaan erikoisen tärkeänä. Valtiovallan on talouspolitiikassaan kiinnitettävä huomiota rahamarkkinain helpottamiseen. — Auttaneeko maanviljelijöitä »huomion kiinnittäminen».

*

Sanomalehdistö — valheitten levittäjänä.

On tunnettu asia, että meidän sanomalehdistömme rehellisuus on kyseenalaista. Tuskin on maassamme lehteä, joka ei sille epämieluista asiaa värittäisi omaksi hyväkseen. Sen lisäksi turvautuvat lehdet suoranaisiin valheisiin ja käyttävät niitä häikäilemättömästi ja mikä ikävintä tähän rikokseen ovat syypäitä ennen kaikkea juuri meidän suurimmat ja enimmin levinneet lehtemme, jotka julkisuudessa tahtovat erikoisesti loistaa *tasapuolisuudellaan ja hyvien asioitten ajajina.* Mutta asia sittenkin lienee niin, että tällaiset lehdet ovat voineet *menestyä juuri taktikoinnilla, kieroilemalla ja suoranaisia valheita käyttäen. .Ne ovat täten lukijoittensa ja kansan pettäjiä.* Tällaisten lehtien edustama kanta ja ennen kaikkea heidän ajamansa asia on niin pimeä, ettei sitä voida rehellisyyden pohjalla ajaa. Näille lehdille kelpaavat kaikki keinot, kunhan *he vaan voivat kiinnittää niillä ihmisten huomion toisaalle ja siten salata omat pimeät, itsekkäät pyrkimyksensä. Näin on onnistuttu kutomaan valheenverkko kansalaisten silmille.*

Tällainen menettely saattaa tietenkin onnistua pitemmänkin aikaa, mutta ennemmin tai myöhemmin valhe paljastuu ja pimeät voimat joutuvat tilille.

Tällaisiin mietelmiin joutuu jokainen, joka kylmästi, silmät avoinna seuraa sanomalehdistömme toimintaa. Meillä on syytä tällä kertaa erikoisesti kajota asiaan niitten valheitten vuoksi, mitä meidän toiminnastamme levitetään. Meidän järjestöstämme on kerrottu ,että se on hajoamistilassa, että keskuudessamme tapellaan ja riidellään, että me olemme koonneet suuria summia rahaa, mutta että ne ovat väärin käytetty ja että tilimme ovat epäkunnossa. Tällaisten valheitten levittämiseen ovat antautuneet näinä päivinä mm. sellaiset meidän päälehtemme kuin *Helsingin Sanomat* ja *Suomen Sosialidemokraatti, lehdet, jotka erikoisesti kerskuvat tasapuolisuudellaan, edistyksellään, laillisuudellaan ja tietysti — kansanvallallaan.*

Syytöksissä ei luonnollisesti ole siteeksikään totta. Totta on, että meidän joukkoomme kuten aikaisemminkin soluttautui äskettäin provokaattori tai ehken provokaattoreita, jotka ovat tulleet joukkoomme myyrän työtä tekemään ja onistuneet saada hämätyiksi eräitä meidän heikompia jäseniämme ja yhdessä katalia aikeita suorittamaan. Kun tällainen provokaattori, kun hän on itsensä paljastanut, viskataan apureineen kylmästi yli laidan, niin silloin nämä luonnollisesti menevät *työnantajiensa luo,* esim. niitten lehtien toimituksiin, *joille tällaisten palvelus näyttää olevan elinehto.* "Katala katalan löytää, koira koiran tuntee", sanotaan. Kun näillä hylkiöillä ei ole meidän järjestössämme enää mitään mahdollisuuksia, niin luonnollisesti ei ole enää heillä muuta tehtävää, kuin koettaa julkisuudessa häväistä ja parjata meitä niitten kautta, joille vielä heidän apunsa kelpaa. *Kansa osaa reagoida oikein tällaisissa tapauksissa, se inhoaa pettureita, mutta näillä näkyy olevan omat joko julkiset tai salaiset tukijansa riippuen olosuhteista.*

Tässäkin tapauksessa olisivat Helsingin Sanomat ja Suomen Sosialidemokraatti saaneet poliisiltakin oikeat tiedot tai olisiko niin, että nämä lehdet *vasten parempaa tietoaan* olivat valmiit puheena olleet valheet julkaisemaan. Nämä lehdet tiesivät kyllä kertoa, että poliisi selvittelee asiaamme. Mutta poliisi tietää myöskin, että järjestöstämme viskatut hylkiöt ensi kerralla poliisille kerrottuaan samat valheet kuin mainittujen lehtien toimituksillekin, toisella kerralla jäivät poliisikamariin tulematta, paitsi yksi, joka ilkesi sinne vielä tulla ja — *peruutti kaikki omat ja "toveriensa" ilmiannot ja vielä päälle päätteeksi poliisikamarissa pyysi tekoansa anteeksi.* Elleivät mainitut lehdet tätä asian käännettä tunteneet, niin on anteeksiantamaton virhe näin "arvokkailta" lehdiltä olla ottamatta selvää asioista, mikä niin helposti olisi ollut saatavissa. *Mutta pelkäämme pahoin, ettei sitä käännettä haluttu, sillä uutiset olisivat silloin jääneet julkaisematta ja tulee väkisten epäilys — rahat olisivat menneet hukkaan.*

Meillä laaditaan lakeja eduskunnassa lakkaamatta. Mutta sellaista lakia, joka estäisi valheitten levittämisen, ei liene vielä laadittu ja ehkä ei siinä suhteessa tunneta tarvettakaan. Tai olisiko asia niin, että meillä on jo olemassa laki, joka ulottuisi tällaisiinkin tapauksiin, mutta lainvalvojien oikeustajunta ei reagoi tällaisissa tapauksissa niin voimakkaasti, että syntyisi halu ojentaa näin syvälle langennutta ja rikoksen tehnyttä. *Sanomalehdistön moraaliin ja toverikuriin on turha vedota, sillä se on täysin turtunut eikä reagoi.* Päinvastoin me emme suurestikaan erehtyne, jos otaksumme, että tässäkin tapauksessa Helsingin Sanomat ja Sosialidemokraatti saavat apulaisia. Näitten valheuutiset herkkupaloina rupeavat kiertämään maaseutulehdissä ja luonnollisestihan mainitut lehdet sitä tarkoittivatkin. Silloinhan he vasta katsovat onnistuneensa parjauksessaan ja kansan pettämisessä eikä vaivannäöt ja "mahdolliset palkkiot" ole hukkaan juosseet. Täytyyhän "arvovaltaisten" työn tuottaa tuloksia.

Suomen Kansan Järjestö on syntynyt nykyisen järjestelmän kiroissa ja juuri niitten vaikutuksesta. Järjestelmä, joka sallii suurien vääryyksien tapahtuvan, jonka tukipylväät perustavat hyvinvointinsa yhteisen kansan kärsimyksiin ja sen pettämiseen, *kantaa kuitenkin samalla idun uuteen elämään.* Työtätekevä kansa vähitellen herää, viskaa kahleensa ja *silloin eivät enää auta nykyisen järjestelmän hyödynnauttijoita paremminkaan palkattujen provokaattorien palvelukset.*

Lopuksi tahdomme kehoittaa kaikkia kansalaisia, niitäkin, jotka nykyisen järjestelmän säilyttämiseksi ovat valmiit mihin tahansa, mutta ennen kaikkia omia järjestömme jäseniä, kavahtamaan provokaattoreita.

Te järjestömme jäsenet tiedätte, että marksilaiselta ja yleensä rahavallan taholta on ennenkin tullut joukkoomme myyräntyön tekijöitä. Ne tulevat ystävinä, veljeilevät kanssamme kavaluus mielessä, tarkoittavat vain paljasta pahaa Teille itsellenne ja koko järjestöllemme. Varokaa pettureita!

Meidän järjestömme on kipeä pala nykyisen järjestelmän tukijoille. *Me tahdomme hävittää kansaamme raastavan rahavallan, kansainvälisen juutalaisuuden palvojat, poistaa kansakuntaamme raatelevan työttömyyden, joka maamme luontaisten rikkauksien ja kansalaisten työkyvyn turvin on täysin mahdollinen. Me tahdomme poistaa etupäässä taloudellisten luonnottomien epätasaisuuksien aiheuttamat puolueriidat ja puoluemielen. Sijalle asetamme kaikessa yhteishyvän. Tässä mielessä olemme lähteneet herättämään Suomen kansaa näkemään uuden elämän mahdollisuuden, elämän, jossa kokonaisuuden etu toteutuu ja jossa kaikilla työtätekevillä on tilaisuus hyvinvointiin.*

Tämän kaiken käsittävät nykyisen järjestelmän ja rahavallan päätukijat, joitten etuilu ja hyvät olot perustuvat kansamme riitaan ja rikkinäisyyteen sekä työtätekevien huutavaan kurjuuteen ja puutteeseen. *Siksi he hinnalla millä tahansa koettavat estää toimintamme.*

Kun Suomen kansa herää kokonaisuuden edun kestävällä pohjalla vaalimaan elinetujaan, silloin kaatuu myöskin nykyinen järjestelmä saalistajineen ja sen tukipylväät paljastuvat ja osoittautuvat yhteisen kansan pettureiksi ja hylkiöiksi.

KANSALLISEN KULTTUURIMME KUVASTIN.

Todellista isänmaallisuutta kehitämme muistamalla esi-isiemme kulttuuria rakentavaa työtä ja sen tuloksia. — Kuluvan vuoden aikana tulee "Herää Suomi" joka numerossaan ylläolevall, otsikolla julkaisemaan sanottuun päämäärään tähtääviä kirjoituksia. Kehoitamme kansallista kulttuuriamme harrastavia henkilöitä, jotka voivat asettaa käytettäväksemme tarkoitusta varten sopivaa, todellisesti arvokasta historian, uskonnon, tieteen, taiteen, tekniikan, perintätapojen ym. aloilta, ottamaan yhteyttä toimitukseemme.

Tilastojen mukaan maksavat meillä velkaantuneet maanviljelijät keskimäärin korkoa 50 % puhtaasta tuotosta Työn ryöstö koron muodossa on kehittynyt meillä huippuunsa. Koko n.k. rahavallan hyvinvointi perustuu työn ja omaisuuksien saalistukseen rahan voimalla, joihin olevat olot antavat täydet mahdollisuudet ja siksi juuri nykyisen järjestelmän hyödynnauttijat koettavat kaikin keinoin säilyttää olevat olot.

Tämä rahavallan saalistuspolitiikka koituu meillä ennen kaikkea maamme suurimman työtätekevän luokan, talonpoikaisluokan turmioksi.

Suomen talonpoikaa on ennenkin ryöstetty, tosin ryöstö oli tällöin verojen ja muiden maksujen muodossa, joita vallassaolijat koettivat aina mahdollisuuksien mukaan kiskoa. Mutta pyrkimys oli joka tapauksessa sama Sitä järjestelmää tahdottiin luonnollisesti sen nauttijoiden taholta sokeasti pitkittää mahdollisimman kauan. Mutta kehitys kulki eteenpäin ja olot luonnon pakosta muuttuivat. Sama tulee olemaan kehityksen kulkuna nytkin. Suomalaisen talonpojan samoinkuin muittenkin työtätekevien työn ryöstö tulee loppumaan silloin kunSuomen kansa herää vaalimaan elinetujaan.

Kuvauksena siitä, mitä suomalainen talonpoika on saanut kokea ja muukalaisia kärsimyksiä kantaa, olemme lainanneet allaolevat kappaleet J. R. Danielson-Kalmarin teoksesta Aleksanteri I:n aika.

*

Vähitellen olivat talonpojat alkaneet toipua siitä häviön tilasta, johon iso- ja pikkuviha oli heidät syössyt. Siinä syy, minkä tähden veron koroitus kävi isäntien ensimmäiseksi ja lähimmäksi tarkoitusperäksi. Niin monta olikin heillä tilaisuutta lakia suorastaan rikkomatta sortaa talonpoikia, että nämä pahempaa välttääkseen monissa paikoin "vapaaehtoisesti" suostuivat lisätyn veron maksuun ja enennettyjen päivätöitten suorittamiseen. Mutta toisin paikoin he kieltäytyivät, ja silloin kysymys talonpoikien ja isäntien keskinäisestä asemasta oli oikeuksien ratkaistava.

— — —

Niinkuin hänen naapurinsa, niin parooni Frederickskin vaati talonpojiltaan koroitettua veroa ja tahtoi muullakin tavoin muuttaa heidän velvollisuuksiaan ja etuisuuksiaan. Talonpojaa panivat vastaan eivätkä edes välittäneet niistä tuomioista, joilla oikeudet toinen toisensa jälkeen — lukija muistakoon, että käskynhaltijalaitos juuri vähäistä aikaisemmin oli pantu Suomessa voimaan — määräsivät, että heidän oli joko suostuminen isännän ehtoihin tai lähteminen tiloiltaan. Ja pian kävikin ilmi, että vanhempi käsitys jonka mukaan isännillä ei ollut oikeutta mielensä mukaan määrätä alustalaistensa veroja, edelleen oli maakunnan ylemmissä viranomaisissa vahvasti edustettuna ja että niinikään hallitseva senaatti Pietarissa ei mielellään vahvistanut häätöpäätöstä, joka viskasi enemmän kuin 3,000 ihmistä maantielle. Viitaten säädökseen kuvernementtien hallintoa koskevassa yleisessä asetuksessa määräsi senaatti, että parooni Freedericksin ja hänen alustalaistensa riita oli Viipurin kuvernementtihallituksen ja paikkakunnallisten tribunaalien yhteisistunnossa tuomittava.

Perustuen kaikkiin näihin asianhaaroihin kuvernementtihallitus ja tribunaalit yhteisistunnossaan lausuivat sen mielipiteen, että kruunun tilojen lahjoittaminen talonpoikineen ja kaikkine etuineen isäntien ikuiseen ja perinnölliseen hallintoon — niinkuin sanat lahjoituskirjoissa usein kuuluivat — ei mitenkään voinut muuttaa talonpoikaisia tiloja sellaisiksi isäntien omaisuudeksi, että näillä oli valta mielensä mukaan karkoittaa niiltä asukkaat.. Yhtä vähän kuin kruunu mainitsemalla lahjoituskirjoissa talonpojatkin lahjoitukseen kuuluviksi sen kautta tahtoi tehdä heidät maaorjiksi, yhtä vähän kävi olettaminen, että tilojen lahjoitus oli riistänyt talonpojilta heidän ainaisen oikeutensa hallita tilojaan, jonka oikeuden kruunu kuninkaallisella asetuksella 10 p:ltä lokak. 1688 oli heille vakuuttanut. Lahjoituskirjoista ei siinä kohden käynyt muuta päättäminen, kuin että kruunu oli luovuttanut omat oikeutensa isännälle, joka siis ei saattanut muita etuuksia vaatia kuin niitä, joita kruunu itse oli nauttinut, s.o. hänen oli tyytyminen niihin maksuihin, joita kruunu verollepanossa oli asetanut tahi vastaisessa verorevisionissa oli asettava. Isäntä piti siis häiritsemättä jättää talonpojat hallitsemaan tilojansa, joilta hän ei ollut oikeutettu heitä karkoittaman, niin kauan kuin he pitivät tilansa lain mukaisessa kunnossa ja säännöllisesti suorittivat säädetyt maksut. Tilansa talonpojat olivat joko ostaneet, perineet tahi muulla laillisella tavalla itselleen hankkineet, niin että heidän hallintovaltansa oli tunnustettava todelliseksi omaisuudeksi. Sentähden olikin mahdoton ajatella, että Venäjän hallitsijat, vahvistettuaan rauhankirjoissa ja erityisissä asetuksissa Suomen asukkaille heidän oikeutensa ,privileginsa ja omaisuutensa, samalla kuitenkin tahtoivat lahjoituskirjoillaan riistää heiltä vapauden ja omaisuuden.

Niinkuin tällaisesta selvityksestä seurasi, määräsi kokous tuomiopäätöksessään, että Taubilan lahjoitusmaan isännän, parooni Freedericksin ja kaikkien muitten lahjoitusmaitten isäntien Viipurin kuvernementissa, kantaessaan veroja ja muita ulostekoja heille lahjoitetuista talonpoikaisista tiluksista, ehdottomasti oli noudattaminen vuoden 1728 revisionia, siksi kuin uusi verotus armollisella asetuksella oli säädetty ja vahvistettu.

Tapaus ei ollut Suomessa jokapäiväinen. Jo sekin oli uutta, että maakunnan korkeimmat hallinto- ja tuomiovirastot kokoontuivat yhteisistunnossa tutkimaan kysymystä, jonka ratkaisusta kokonaisen kansanluokan taloudellinen ja yhteiskunnallinen kohtalo riippui. Kun sitten kokous ratkaisi kysymyksen täydellisesti talonpoikien eduksi ja sillä julisti, että mitä parooni Freedericks vaati Taubilassa ja mitä monet muut jalosukuisen herrat jo olivat tiioillaan saaneet aikaankin, oli vastoin lakia ja oikeutta, herätti se tuomio varmaankin vilkkainta huomiota halki koko maakunnan. Olivathan eri oikeudet vastikään aivan toisin ratkaisseet saman asian ja olihan valtakunnan korkein tuomioistuin, senaatti, äskettäin sinne vedotuissa riitakysymyksissä tunnustanut isännille oikeuden veron koroittamiseen.

— — —

Sillä välin mainitaan kokonaisen piirikunnan, luultavasti Käkisalmen seudun, talonpoikien pyytäneen senaatin suojelusta isäntiään vastaan, nämä kun, vaikka saivatkin v. 1728 määrätyt verot, ajoivat heitä pois tiluksilta. Parooni Freedericks taas puolestaan valitti, että kuvernementtihallitus tulkitsi väärin senaatin äskeisen ukaasin, ja anoi, että tuomioistuinten aikaisemmat, hänen eduksensa annetut päätökset julistettaisiin sitoviksi. Täten eri tahoilta ahdistettuna päätti senaatti hakea selitystä Ruosin virastoilta. Viipurin kuvernementtihallitus sai käskyn kuulustellaä mitä keskinäisiä oikeuksia ja velvollisuuksia oli lahjoitettujen tilojen isännillä ja alustalaisilla Ruotsin puoleisissa rajamaakunnissa. Ennen pitkää syksyllä v. 1793 saapuikin senaattiin Kyminkartanon läänin maaherranviraston antama selvitys. Se sisälsi ensiksikin huomautuksen, että talonpoikain ulostekoja ja asutusoikeutta koskevissa riidoissa pantiin aina lahjoituskirja tuomion pääperusteeksi, siitä kun tuli näkyviin, oliko kruunu lahjoittanut tilasta suoritettavan veron vai itse tilan. Edellisesssä tapauksessa ei lahjoituksen saaja voinut tilan asukkailta muuta vaatia kuin kruunun luovuttaman veron, jälkimmäisessä sitä vastoin oli hänen oikeus määrätä heille veroehdot ja karkoittaakin heidät tilalta.

Se oli selvitys, joka oli Karjalan talonpojille hyvinkin vaarallinen, sillä jos heidän asiansa riippui vain lahjoituskirjoista, oli se kerrassaan hukassa. Lausunnossaan oli maaherranvirasto kyllä ohimennen maininnut, että perintötiloista kruunu ei voinut muuta lahjoittaa kuin veron, mutta että talonpoikien asukasoikeus kruunutiloillakin oli aikojen kuluessa vakaantumistaan vakaantunut, siitä se ei mitään huomauttanut. Ja se seikka kuitenkin oli tärkein ilmoittaa, jos mieli välttää tietoja, jotka sovitettuina venäläisen Suomen oloihin veivät harhaan.

Kului vuosia ennenkuin asia joutui sen pitemmälle. Mutta unohtumaan ei parooni Freedericks sitä laskenut. Sittenkun vihdoin senaatin kolmas osasto oli sitä käsitellyt, joutui sen ehdotus hänen pyynnöstään ja keisarin nimenomaisesta käskystä senaatin yhteisistunnossa tutkittavaksi. Enemmistö hyväksyi kolmannen osaston ehdotuksen, ja 15 pnä helmik. 1798 se saavutti hallitsijan vahvistuksen.

— — —

Siten siis riidat Pyhäjärven Taubilassa, kestettyään toista vuosikymmentä, olivat johtaneet yleisiin lahjoitusmaita koskeviin säädöksiin. Venäläiseltä kannalta näytti päätös ehkä hyvinkin kohtuulliselta, — eihän se sallinut isäntien mielivaltaisesti veroja koroittaa. Mutta Suomen talonpoikien silmissä oli se varmaankin loukkaava väkivallanteko. Siksi ei kuitenkaan vuoden 1728 veromääräysten syrjäyttämistä käy väittäminen. Jo alkuansakin oli ne aiottu jonkun ajan kuluttua tarkastettaviksi; ja Ruotsinkin lain mukaan verorevisionien uudistus kruunutiloilla kyllä oli mahdollinen. Asian niin ollen se menettely veron määräämisestä, jonka Venäjän hallitus v. 1798 sääsi, ei loukannut maakunnan väestöllo vahvistettuja oikeuksia. Sitä vastoin loukkasi niitä jyrkästi se kiinnitys turpeeseen, joka saman ukaasin johdosta lahjoitusmailla tuli talonpoikien osaksi. Tosin aikaisemminkin pienempiä yrityksiä samaan suuntaan oli tapahtunut, mutta monet päätökset lahjoitusmaariidoissa osoittavat tuomioistuinten ja senaatinkin aina vuoteen 1798 tunnustaneen talonpoikien muutto-oikeuden isännistä riippumattomiksi.

Vielä oli toki, kun 19:s vuosisata koitti, ero tuntuva venäläisen maaorjan ja Viipurin kuvernementin talonpojan välillä. Maasta erillään ei herra voinut täkäläistä alustalaistaan myydä, ja vapaasti hallitsi talonpoika irtainta omaisuuttaan, saattoipa haastaa isäntänsä käräjiin vastaamaan sorrosta ja väkivallasta, joka oikeus hänen säätyveljiltään Venäjällä oli kokonaan kielletty. Pääkohdissaan lahjoitusmaitten talonpoikien juriidinen tila vuosisatamme alulla oli sama kuin ennen muinoin Rooman keisarikunnassa n.s. kolonien kolonialaitoksen myöhemmällä kehitysasteella. Molemmat nämä kansanluokat olivat turpeeseen sidotuita eivätkä kuitenkaan orjiksi luetuita, molempien verot ja suoritukset herroille oli valtiovirastojen myötävaikutuksella määrätty.

Suomessa tätä myötävaikutusta vuosina jälkeen Taubilan riidan ratkaisun lakkaamatta kysyttiin. Isännät riensivät heti veroa monin kerroin koroittamaan, mutta talonpojat tuskin missään suostuivat hyvällä. Käskynheltijalaitos oli, niinkuin ylempänä kerrottiin, jo v. 1796 lakkautettu ja Ruotsin-aikuiset tuomioistuimet jälleen pantu voimaan. Niihin nyt juttuja tulvimalla tulvi ja tälläkin kertaa parooni Freedericksin ja hänen alustalaistensa riita oli vaikutukseltaan muita huomattavampi.

— — —

Isännät näyttivät voittaneen. Mennyt oli talonpojilta entinen alhainen vero, niinkuin vapaan miehen muuttooikeuskin. Mutta liian kireälle oli jousi pingoitettu. Epätoivossaan, jota uusi rasitus, venäläinen sotaväenotto, enensi, asettuivat talonpojat monin paikoin vastarintaan. Kokonaista 28 talonpoikaismetelliä mainitaan noina vuosina tapahtuneen. Niiden kukistamiseksi täytyi turvautua sotamiestenkin apuun, ja monella tilalla näkyy olleen sääntönä, että ainoastaan aseellinen pakotus sai talonpojat päivätöitten suorittamiseen.

Kielikysymys ja SKJ.

Vastustajamme ovat levittäneet meistä parjaustarkoituksessa perättömiä juttuja m.m. kielikysymyksestä. Siksi katsomme olevan syytä siihen lyhykäisesti seuraavassa kajota.

Ennenkuin voi käsittää meidän suhdettamme kielikysymykseen, niin täytyy tuntea meidän työmme ja aatteemme. Silloin vasta voi ymmärtää, miten meillä on tarkoitus ratkaista kielikysymys.

Koko ihmiskunta on uuden ajanjakson kynnyksellä, taitekohtana on maailmansota.

Ennen maailmansotaa oli kysyntä näennäisesti rajaton, ihmisellä näytti olevan rajattomat mahdollisuudet myydä työtänsä ja palveluksiansa. Maailmansodan jälkeen tuli näennäinen kysyntäpula, ihmiset voivat nyt vain rajoitetussa määrässä myydä työtään. Näin joutuvat kansat enemmän tai vähemmän vetäytymään kuoreensa, kuten on tapahtunutkin. Kansat saavat oppia luomaan riittävän runsaan palvelusten käytön oman kansapiirinsä keskuudessa ja sitten vasta kansanvälisesti. Tässä on siis kansapiiri, kansakokonaisuus, sen etu määräävä tekijä ja se taistelu, jota me suoritamme ensiksi valistustyön muodossa ja lopuksi sitä käytäntöön soveltamalla, tähtää juuri siihen. Se koskee tuon kansapiirin hyvinvointia, siis koko Suomen valtion rajojen sisäpuolella olevan kansanyhteisön toimintaa. Se koskee niin ollen samalla lailla kaikkia tämän maan hyväksi työtätekeviä kansalaisia kieliryhmään katsomatta.

SKJ:n päätehtävä ja taistelu on kokonaan kielikysymyksen ulkopuolella ja toisaalta sotkeutumalla kieliriitoihin tässä vaiheessa, jolloin kielikysymystä nykyoloissa enemmän kuin muutakaan kysymystä ei voida kokonaisuuden edun mukaisesti ratkaista. Jos järjestömme tähän kysymykseen takertuisi, se samalla vaarantaisi päätehtävänsä, jonka vastuunalaisen tehtävän se on itselleen ottanut. Tänä aikana voidaan kieliriidoilla hoitaa kyllä intohimoja ja siten sivuuttaa kansamme elinkysymykset, mutta siihen emme halua yhtyä. Myöskään taktikoiminen tässä kysymyksessä ei meidän periaatteittemme mukaisesti voi tulla kysymykseen. Kun meidän kansamme on kokonaisuuden edun tunnustaen herännyt työskentelemään, silloin se asiantuntemuksella ja täysin pätevästi voi elineturyhmien puitteissa ratkoa kielikysymyksenkin yhdessä kansamme elinkysymysten kanssa.

Silti ei tässäkään vaiheessa järjestömme voi eikä tahdokaan kielikysymykseenkään nähden pysyä kylmänä ja vain syrjästäkatsojana. Mutta edellämainittu kokonaisuusperiaate jo sinänsä määrittelee, ettei SKJ kielikysymystä pyrikään ratkomaan yksipuolisesti huomioon ottamalla vain yhden näkökannan, jolloin toinen tai toinen kansanosa joutuisi kärsimään. Näin ollen yksityiskohtainen kielikysymyksen ratkominen on asiantuntijakysymys. Asiantuntijanäkemystä kokonaisuuden kannalta eivät nykyiset valtioelimemme pysty löytämään. Vasta kun uuden elämän kansalaisia herättävä henki syntyy, voidaan kielikysymys onnellisesti ratkaista.

Suuntaviivoina kielikysymystä ratkaistaessa pitää SKJ seuraavaa:

SKJ pitää luonnollisena Suomen muodostumisen suomenkieliseksi valtakunnaksi. Valtakunnan kieli on oleva suomi, ruotsinkielellä on määrätyin edellytyksin paikalliskielen oikeudet. Hallitus- ja virastokielenä on suomi. Ruotsinkielisillä paikkakunnilla on ruotsinkielisillä oikeus hoitaa hallinto- ja virastoasiat omalla kielellään kansakokonaisuuden edun pohjalla.

Kulttuurialalla tulee luonnollisesti myöskin suomi vallitsevaksi kieleksi. Alkeisopetuksessa ruotsinkielisillä seuduilla tulee tarpeen mukaan ruotsinkieli käytettäväksi. Korkeampi kouluopetus tulee tapahtumaan suomenkielellä. Kuitenkin sikäli, kun ruotsinkielisiä alueita varten tarvitaan kokonaisuuden edun puitteissa ruotsinkielistä korkeampaa opetusta, on sitä järjestettävä valtion toimesta. Tämän kumminkin tulee tapahtua erillään suomenkielisestä opetuksesta ja suomenkielisten tarpeita haittaamatta.

Ruotsinkielisten suomalaisten oma etu jo vaatii voidakseen hankkia toimeentulomahdollisuutensa Suomessa, suomenkielen taitamista.

Yksityiskohtiin kielikysymyksessä emme halua sotkeutua. Miten käytännössä yliopisto-opetuksessa eroitetaan suomen- ja ruotsinkieliset, jotta päästään tästä suurelta osalta keinotekoisesta kieliriidasta, on meidän kannaltamme ennenaikaista, kuten yllä jo perustelimme, ruveta tässä lähemmin käsittelemään.

Luojan sormien . . .

(Jatk. siv. 1.)

saan vuodentulon muodossa, vaan työnilon. Kun on vuodesta vuoteen jatkuvasti samoja sarkoja kyntänyt, samoja ojia kaivanut, samat tutut metsäpolut kulkenut ja saman mäentöyrään takaa päivän nousevan nähnyt, niin muodostuu työntekokin samassa ympäristössä jonkinlaiseksi tottumukseksi. Ja tottumus on mieluisa, ja ympäristö tuttu ja rakas. On pitänyt vuosisatojen kuluessa monasti miehen lähteä maataan puolustamaan, on kotiin tultuaan ollut pakko tavata tupansa poltettuna ja perheensä jossain korven kätkössä piilossa ellei huonommankin kohtalon omana. Mutta aina on mies kestänyt osansa, onhan löytynyt kotikonnulta tuttuja esineitä, tuttuja polkuja, tuttuja kynnöksiä, ja lähinaapurinkin on nähnyt palaavan hyvissä voimin. On ollut siten helpompi taas alkaa vanhojen, omien muistojen turvin. Ei siinä ole silolin tarvittu vahinkolaskelmia eikä tehdä kustannusarvioita. Onpahan vain siitä huolimatta omin voimin toimeen tultu, ja elääähän on täytynyt. **Ja työn tulokset ovat jälkipolville säilyneet kansallisomaisuutena.**

Ymmärtääkö Suomen kansa arvioida kansallisomaisuuttaan tälläkin mittapuulla eikä vain rahansijoituskohteena?

*

Kehityksen pyörä on maamiehen kohdaltakin kiertänyt eteenpäin. Ainakin isommilla tiloilla on omavaraistaloudesta siirrytty suureksi osaksi rahatalouteen. Tämä johtunee siitä, että maatalouskoneet, apulannat y.m. on otettu käytäntöön, ja niihin tarvitaan rahaa. Omavaraistalouden vallitessa myytiin vain tuoteiden ylijäämä voidakseen ostaa aivan välttämättömät tarvikkeet, niitä ei voitu kotona valmistaa. Nykyisin pyritään jo tarkoituksella määrättyihin vuosituotantoihin rahassa arvioituna. Raha on muodostunut maataloudessakin välttämättömäksi.

Rahatalous on pakottanut maamiehen muuttamaan taloudellista ajattelutapaansa tuntuvasti. Tämä ei tietenkään voi olla vaikuamatta hänen elämänkatsomukseensakin ja siten myös siihen pohjaan, jolle kansallinen sivistyksemme pääasiallisesti perustuu. Ovatko maatalouden etua ajavat järjestöt kiinnittäneet ollenkaan huomiota tähän puoleen? **Onko taloudellisten uudistusten aikana maamiehen henkistä elämää vaalittu ja ohjattu oikean suuntaan?** Vai annetaanko maamiehestä kehittyä jonkinlainen väkirehuja osteleva kansanedustajakokelas?

Rahatalous tuo maamiehelle toisenkin kompastuskiven. Rahan mukana nimittäin tunkeutuvat maamiehen seuraan myös rahalla-ansaitsevat. Nämä tietenkin tarkoittavat »vain maamiehen parasta« antaessaan tälle rahaa lainaksi roimaa korkoa vastaan! Maamiehen täytyykin tiedoiltaan olla kohtalaisen toimitusjohtajan, ennenkuin hän on kykenevä arvioimaan, kuinka paljon hän uskaltaa ottaa lainan uudistuksia ja parannuksia varten. **Mutta sattuneet lukuisat vararikot ovat osoittaneet, ettei niin ole ollut laita.** Ja syy siihen ei liene ollut ainaakan koulujen vähyydellä! Päin-

(Jatk. siv. 4.)

Oikein ymmärtääksemme näiden surkeiden olojen merkitystä on vielä huomattava, että lahjoitusmaitten lukumäärä vuosisadan viimeisellä vuosikymmenellä uusien lahjoitusten ja n.s. arentien johdosta melkoisesti lisääntyi. Lopulta noin 60,000 henkeä asui herroille lahjoitetuilla alueilla, ja kun Suomen valtio sittemmin 1860-luvulla aloitti lunastamistoimensa, käsittivät lahjoitustilat 994 manttaalia. Nämä numerot ja ennen kaikkea lahjoitusmaakysymyksen edempänä kuvattava vaikutus Aleksanteri I:n kantaan Vanhan-Suomen asiassa oikeuttanevat ylläolevan esityksen suhteellisen laajuuden, mutta älköön meiltä silti unohtuko, että pöyristyttävää sortoa jo kurjuutta oli kyllä lahjoitusmaitten ulkopuolellakin runsaasti tavattavana.

ULKOMAAT.

20.4. Lontoossa tuomitaan jyrkästi Ranskan suhtautuminen Saksan varustautumiseen

*

20.4. Tanskan merimieslakko on päättynyt. Laivanvarustajain ja merimiesten välillä aletaan sovitteluneuvottelut.

*

21.4. Mussolinin Italiassa supistetaan valtion menoja, lasketaan teollisuuden tuotantokustannuksia ja hintoja alennetaan.

*

21.4. Englanti valmistelee uutta aloitetta varustuskysymyksessä.

*

21.4. Puoluekiistat Virossa vaikeuttavat kunnallishallinnan uudistusta.

*

22.4. Englannin ja Italian välillä tapahtuu varustusneuvotteluja.

*

22.4. Itävallan »kapinallisia» odottanee yleinen armahdus.

*

22.4. Japanin politiikan sanotaan uhkaavan rauhaa Kiinassa.

*

23.4. Madridissa oli eilen verinen lakkopäivä.

*

23.4. Ranskassa on sattunut suuri pankkiromahdus, kysymyksessä on useita satoja miljoonia frangeja.

*

23.4. Jugoslavian suuressa kaivosonnettomuudessa tuli 250 kuollutta.

*

23.4. Kiinan ja Amerikan välillä tapahtuu salaneuvotteluja.

*

24.4. Englannissa epäillään, että Neuvosto-Venäjän puutavaroita ensin jalostetaan Suomessa.

*

24.4. Japanissa on suojelusoikeus Kiinaan nähden.

*

25.4. Englanti on antanut Japanille nootin Kiinan kysymyksessä.

*

25.4. Viron riigikogun istuntokausi on lopetettu riigivaneman asetuksella.

*

26.4. Itävallassa kielletään puolueet. »Isänmaallinen rintama» kuuluu jäävän ainoaksi poliittiseksi liikkeeksi.

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA

Laavantaina.

saanareissun piälle soppii ottoo ja lähtee kuopiolaisten järjestämiin kalakukkojuhliin

Ohjelmassa on yhtä ja toista ja varsinnii sitä toista. Suap kuulla torven törinöö, puhheen pörinöö y.m. haaskoo. Nuolenheitto kilipailu on siitä erikoine, ku siinä on ens palakintona kommee kalakukko. Eikös se oohhii sommoo, ku suap palakinnon, joka täättää mahhoo. Ne, jotka eivät ilikii ottoo ossoo tähän kilipailuun, suavat kittoo onneesa arpajaisten yhteyvessä, jossa on piävoittona kalakukko. Se se syänalantunteita hetkaattaa kun suap sitte vielä kuulla kaapanpiälisiks »Savolaista sanarrieskoo». Peljmannit pittäävät huolen siitä, että on liukas pijjaano ja lattija aina soip.

Niille, jotka tahtoovat kinttujaan heittee kipahuttoo Helsingin parraan pelurijporukan säistyksellä, on järjestetty omat arpajaiset ja se on jo sommoo, siinä kun suap oikein valita sen piävoiton mielesä mukkaan.

Tillaisuus alakaa klo 20. Sissään ja ulos piäsy on niin halapoo, ettei ilikii ies sannoo. Siis tavataan laavantai-iltana ETELÄ-MAKASIINIKATU N:o 6 SKJ:n kerholla.

Vapunpäivänä klo 14 (2 i.p.)

kokoontuvat SKJ-läiset tuttavineen ja kannattajineen kerhohuoneustolla E. Makasiinink. 6 viettämään työnjuhlaa. On jokaisen kunnia-asia saapua tilaisuuteen. Pääsy on vapaa. Vartijamme Kari, Alfthan, Säde ja Raikas puhuvat, kuten ilmoituksessa mainitaan.

Turussakin touhutaan.

Eipä tahdo Turkukaan jäädä nukkumaan, silloin kun hakaristin merkeissä ryhdytään herättämään Suomen kansaa. Onhan jo aikakin vanhan kulttuurikehdon näyttää, että on sitä Turussakin järkeä ja kuntoa, kun vaan toimeen tartutaan ja tartuttu sitä nyt onkin, sen näytti 24. 4. toimeenpantu kokouksen mainostus. Paljon oli nähty työtä ja vaivaa, jotta vanha pääkaupunki ei jäisi tietämättömäksi siitä, mistä nyt todella on kysymys. On taas aivan eri asia, kuinka sikeästi juutalainen vapaamielisyys on nukuttanut tuon vanhan kaupungin asukkaat. Tuntuu siltä kuin pitäisi räjäyttää vähintäin tuomiokirkko tai ehkä Turun Sanomain toimitalo ilmaan, ennenkuin havahdutaan näkemään, että tässä on tosi kysymyksessä, että ollaan hyvin lähellä kollektiivitaloutta. Uskon kuitenkin että ne jotka olivat kuulemassa jäsentemme Aallon Sinervon ja Säteen puheita heräsivät näkemään, kuinka juutalainen Suomenkin kansaa nylkee ja pitää korko-orjuudessa, vieläpä useiden kansainvälisten järjestöjen, kuten vapaamuurariuden, marxilaisuuden y.m. avulla suorastaan hallitsee maatamme.

Turkulaiset: vielä kerran uusi päivä kaikki muuttaa voi, vielä Väinön kansa löytää toisensa, silloin ei kukaan tosi Suomalainen saa eikä voi olla sivustakatsojana, vaan hänen paikkansa on hakaristilipun alla taistellen saavuttaa Suomen heimolle todellinen vapaus, todellinen itsenäisyys. Herää Turku!

Matkamies.

*

Ostakaa SKJ:n arpajaisten arpoja!

Vappuaattona

kokoontuvat SKJ:läiset tuttavineen kerhehuoneustollaan alkaen klo 20. Ohjelmaa on varattu sekä vakaata että iloista. Tulot käytetään lehtijaoston työn tukemiseksi.

Jokaisella on tapana olla vappuna menoihinsa nähden tavallista löysempi. Uhratkaamme nekin rahat siellä, jossa tiedämme niitten palvelevan ajamaamme aatetta.

*

— **S.K.N.L:n** illanvietto on sattuneesta syystä siirretty, joten se nyt on 29. 4. —34 klo 20. Urheilukausi lähestyy ja S.K.N.L. tarvitsee urheiluvälineitä, niiden saaminen edellyttää, että juhlaamme tulee runsaasti yleisöä. Illanvietossa on erinomaisen pirteä ohjelma, pelejä, karkealoa y.m.

Herää Suomen

tämä numero ilmestyy kaksoisnumerona, Vappunumerona, joten seuraava numero ilmestyy toukokuun 10 pnä.

Aikamme satiirista arvostelua!

Giovanni Papini: GOG. — Kustantanut Werner Söderström Osakeyhtiö.

Tekijä on kirjassaan antanut rahojaan tuhlailevan, kaikkeen tyytymättömän ja kaikkia aikamme muotisuuntia arvostelevan herra Gogin kirjoittaa päiväkirjansa meidän luettavaksemme. Herra Gog kiertää maailmaa, haastattelee eräitä kuuluisia henkilöitä, kerää jättiläisiä, jotka eivät tule toimeen keskenään, kerää eräänlaisen »kuuluisuuksien» kokoelman ja huomaa heidät pieniksi. Ja pahimman ivan saavat osakseen monen monet aikamme muotiajatukset puhumattakaan siitä, että hän pitää koko nykyistä kulttuuria vain pintasilauksena, jonka koreuden alla on pelkkää tyhjyyttä. Hän näyttää turhaan etsivän jotakin, mutta ei itsekään tiedä, mitä totuutta, ja päättyy viimein Italiassa erään paimentytön luo, jolta hän saa leivänpalan nälkäänsä. Se on ainoa, joka häntä näyttää tyydyttävän — vaikka sitä ei ole osannut aikaisemmin tehdä edes uiminen keltaisessa kultarahojen virrassa. Tuossa leivänpalasessa hän on havaitsevinaan todellista elämää.

Teoksen epäilemättä parhaimpia kohtia ovat ne haastattelut, joita hän on kerännyt aikamme tunnetuista miehistä. Ja mitä terävimmällä älyllä hän on piirtänyt tuokiokuvan käynnistään Leninin luona. Niissä vähäisissä sanoissa, joita hänen onnistuu pusertaa irti Venäjän sairaalloisen julmasta diktatuurista, on veristä hirtehishuumoria enemmän kuin monissa isoissa kirjoissa.

Teos muistuttaa hyvin suuresti Anatole Francen novellia »Paita». Siinähän kuninkaalle etsittiin onnellisen paitaa, joka yksin pystyisi parantamaan sairaan. Onnellista miestä etsittiin ympäri valtakunnan, mutta aina turhaan. Viimein löytyi kulkuri, joka väitti olevansa täysin onnellinen. Mutta tällä onnellisella miehellä ei ollutkaan — paitaa.

Papinin teos on mitä mieluisinta luettavaa kaikille niille, jotka tahtovat nähdä, miten nykyistä katinkulta-kulttuuria ja pintasilausta ruoskitaan. Ja se on myöskin terveellistä luettavaa niille, jotka pitävät monia aikamme ilmiöitä vain ohimenevinä sairauksina, jotka paranevat itsestään ja ilman lääkäreitä. Sen purevan ivan ja räiskyvien paradoksien keskeltä löytää paljonkin totuutta — vaikka tuo totuus ei meille »kulttuurin vuosisadan» ihmisille ol'kaan ehkä kaikilta kohdiltaan hauskaa kuunneltavaa.

As.

Pakoon Paratiisista.

Tatjana Tšernavin: Pako Neuvosto-Venäjältä. — Kustantanut Otava.

Rouva Tšernavin kuvaa teoksensa alkupuolella sitä kurjuutta, johon venäläinen sivistyneistö joutui heti bolshevikkivallanmukouksen jälkeen. Kymmenittäin saattoi parhaimpia tiedemiehiä joutua teurastettavaksi, ja kirjoittajan puoliso, tunnettu venäläinen tiedemies, joutui myöskin karkoitetuksi. Yhdessä koko perhe, kirjoittaja, hänen pakoon päässyt miehensä ja nuori poikansa lähtevät vaeltamaan halki Vienan korpien ja soiden kohti Suomen rajaa, joka on koko ajan heidän mielessään kuin suuren toivioretken päämäärä. Nälkää nähden ja alituisesti peläten tshekan urkkijain pääsevän heidän kintereilleen he puolieksyksissä harhailevat sairaina ja voimattomina. Viimein he havaitsevat joutuneensa Suomen puolelle — he arvaavat sen virattomaksi heitetystä pahvilaatikosta, sillä Venäjällä sellainen olisi suurinta tuhlausta eikä kellään olisi siihen varaakaan! Ja liikuttava on kuvaus, kun suomalaiset rajavartiosotilaat antavat heille ruokaa laukustaan ensimmäisen nälän sammuttamiseksi. Ja sairas pieni poika katselee ihmeissään rajavartiotuvalla, miten sotilaat panevat paistiin ison kimpaleen voita — Venäjällä se oli vain vallanpitäjillä mahdollista. Koko perhe joutuu Helsinkiin, ja se saa proletariaatin diktatuurimaasta tulleet enemmän kuin liikutetuiksi, he eivät voi muuta kuin hartaina ihmetellä, että maailmassa saattaa olla vielä ihmisyyttä ja ihmisillä mahdollisuuksia tehdä työtä ja elää!

Enemmän kuin mitkään retkikunnat ja enemmän kuin sadat valheelliset propagandakirjoitukset kertoo tämä lyhyt pakolaisten tarina siitä todellisesta vankila- ja nälkäkurjuudesta, johon punainen hirmuvaltius on koko Venäjän saattanut. Jälleen yksi liikuttava todistus poistamassa sairaalloisia haaveita köyhälistön paratiisista ja vapauden idässä. Teos on jokaisen luettava.

As.

Näin kirjoitetaan RANSKASSA.

Suuren ja tunnetun ranskalaisen päivälehden »Le Journal» vakituinen pakinoitsija CLÉMENT VAUTEL kirjoittaa 1/4—1934:

L'Espoir francais (Ranskan toivo) — kaunis nimi — pyytää minulta lyhyttä vastausta tähän kysymykseen:

Mitkä ovat ne kymmenen tärkeintä muutosta, joilla valtioelämä olisi parannettava?

Voisin alottaa kahviloissa maleksijan tavallisella lauseella: »Jos minä olisin hallitus ...»

Mutta kahviloissa sanotaan nasevia totuuksiakin. Ehkäpä mekin osaamme.

Aluksi vastaisin kysyjälle:

— Kymmenenkö uudistusta? Turhan paljon. Yksi riittäisi: Palauttaa valtiossa kvantiteetti kvaliteetin hallittavaksi. Nykyinen järjestelmä perustuu massan valtaan: kaikki onnettomuutemme johtuvat siitä.

Mutta koska pyydetään kymmentä vastausta, niin esitetään ne tässä. Kas näin:

1. Valtiollinen edustuslaitoksemme on korvattava yhdellä kamarilla, joka on kokoonpantu korporatioiden edustajista.

2. On luotava todellinen valtioneuvosto, jonka jäsenistä puolet nimittää kamari, toisen puolen valtion suuret elimet: yliopisto, korkein oikeus, instituutti, kauppakamari, tuomarien järjestö jne. Tämä tasavallan presidentin johdolla toimiva valtioneuvosto valvoo täysin valtuuksin yleistä etua.

3. Valtioneuvosto valitsee tasavallan presidentin.

4. Hallitus hallitsee eikä politikot, se on kokoonpantu personallisuuksista, joiden elämänura on takeena pätevyydestä ja toimintatarmosta.

5. Oikeutta jakavat virkamieheet, joiden yleneminen perustuu virkavuosiin. Nopeammin voivat yletä vain vertaistensa tunnustamat henkilöt.

6. Opetuksen on oltava maksuton ja sillä on oleva kansallinen leima.

7. Veroperustan on oltava kaikille kansalaisille sama: vero maksetaan tulojen mukaan, perheen suuruus oikeuttaa joko osittaiseen tai täydelliseen verovapautukseen. Verokavallusta on pidettävä rikoksena ja sellaisena rangaistava.

8. Kukaan ei pääse osalliseksi yleisiin rahastoihin, jollei hän kuulu sellaiseen valtion tunnustamaan järjestöön, jonka kaikki jäsenet ovat yhteisvastuulliseet.

9. Virkamiesten lukumäärä on vähennettävä ja heidän palkkojaan lisättävä; siviiliupseereina heidän on toteltava laillista käskyvaltaa.

10. Painovapautta on rajoitettava niin paljon kuin yleisen rauhan turvaaminen ja valtion etujen suojeleminen vaatii.

Nämä ovat minun kymmenen parantavaa reseptiäni.

Mutta tarvitaan yhdeskintoista, ja sen pitäisikin olla ensimmäinen: Valtion uudistuminen riippuu yksilöiden moralin uudistumisesta. Valtiota ei voida syyttää väärinkäytöksistä, petoksista, ruokottomuuksista eikä rötöksistä. Sillä mehän muodostamme vallion. Jotta se muuttuisi täytyy meidän muuttua.

Poliittisen pulan syy

SKJ:n kokouksessa Heimolassa

16.4.34 av. Tiluksen pitämä esitelmä.

(Jatkoa ed. numeroon).

Edellisestä selvinnee, että mikäli demokratiaa on »itsepuolustettava», niin kansakunnan poliittista kouluutusta on tehostettava. Tähän tietysti tarvitaan harrastusta poliitisiin asioihin. Tällä hekellä kumminkin politiikka harrastuksenakn on huonossa huudossa. Jos keskustelee näistä asioista esim. keskiluokkaan kuuluvan henkilön kanssa, niin saa pian huomautuksen, että kansakunnan nykyiset asiat eivät parane politikoimalla, vaan työnteolla. Mutta myöskin politiikassa nykyään aktiivisesti mukanaolevilla näyttää olevan sama mielipide. Viimeksi pari viikkoa sitten muuan nykyisen hallituksemme ministeri lausui seuraavasti: »Taloutemme on tällä kertaa melko hyvä ja me olemme selviytyneet pulasta melko hyvin. Miksi? Siksi, ettei meillä ole turvauduttu mihinkään keinotekoisuuteen, vaan on uskottu työhön ja päättäväisyyteen». Kaiken järjen mukaan myöskin tämä lausunto sisältää välillisen kehoituksen parantaa kansakunnan asioita ja voittaa pula työn ja päättäväisyyden avulla. On siis muodostumassa jonkinlaiseksi uskonkappaleeksi se, että pahoista ajoista päästäksemme meidän on tehtävä työtä eikä politikoitava. Mutta jos ajattelemme asiaa lähemmin, niin tällaiset lausunnot joutuvat hieman omituiseen valoon: Maamme neljännellekymmenelle tuhannelle työttömälle ei kaiken johdonmukaisuuden nimessä voi tällaista kehoitusta antaa, sillä hehän jonottavat työtä saadakseen. Ei myöskään voida ajatella sitä, että työssä olevien olisi tehtävä 100 % pitempiä työpäiviä tai oltava 100 % ahkerampia, sillä, koska meillä on nykyään menekkipula ja tuotteiden menekki on rajoitettu, niin silloin työvoimaa olisi päinvastoin vähennettävä 50 %:lla ja työttömyys lisääntyisi. Olen tullut ajatelleeksi myöskin sitä mahdollisuutta, että maan teknikkojen olisi keksittävä työtä säästäviä koneita, jotta tuotteiden hinnat saataisiin alenemaan, mutta tämäkin ajatus tuntuu mahdottomalta, esim. huomioonottaen sen, että Amerikassa presidentti Roosevelt on rahoittaessaan eräitä yleisiä töitä nimenomaan määrännyt, ettei niissä saa käyttää ihmistyötä säästäviä koneita. Työ tavallisessa mielessä tuottaa tuotteita, ja kun kerran on menekkipula, niin tällaista työtä nämä lausunnot eivät voi tarkoittaa. Jää lievimmin sanoen epäselväksi mihin tämä hurskas kehoitus tähtää.

Omasta puolestani olen sitä mieltä, että tuotannon tehokkuudessa ei voi olla vikaa, vian täytyy olla kansantaloudessa. Ja koska valtiovallan tehtävänä on ohjata ja säätää kansantaloutta siten, että se toimii, niin tällaiset työkehoitukset on suunnattava takaisin valtiovallan edustajille eikä suinkaan yksityisille kansalaisille. Ja jotta tavallinen kansalainen voisi kontrolloida, tarkistaa, tekeekö valtiovalta tässä suhtessa tehtävänsä, niin kansalaisten on politikoitava s.o. hankittava poliittista tietoa ja taitoa. Keinoja pulan voittamiseen ja talouselämän tervehdyttämiseen on esitetty paljon ja niitä kokeillaan käytännössä ympäri maailmaa. Tämän liberalistis-kapitalistisen talousjärjestelmän miehistä, jotka meilläkin ovat valtiovallan johdossa, ne saattavat tuntua »keinotekoisilta», mutta koska esim. tämän aamun Uudessa Suomessa selvitetään, että Englannin maatalousministeri Elliot on ryhtynyt talouspolitiikassa toimenpiteisiin, jotka meistä tuntuvat »keinotekoisilta», niin sopisi meilläkin koettaa, eivätkö tällaiset toimenpiteet lopuksikin ole tehokkaampia kuin sen »vapaan ja terveen talouselämän» vaikutukset, josta meillä niin itsepäisesti pidetään kiinni. Ja ei suinkaan ole pääasia se, että talouselämä on niiinkuin sanotaan »terve ja vapaa», vaan pääasia on tietysti se, että kansakunnalla ja jokaisella sen jäsenellä on työtä ja toimeentulo. On aivan sivuseikka, onko tämä saavutettu keinotekoisella tai luonnollisella kansantalouspolitiikalla. Muuten olen sitä mieltä, ettei meidän talouspulamme helppous muihin maihin verrattuna johdu siitä, että olemme uskoneet työhön ja päättäväisyyteen, vaan siitä, että olemme teollisesti kehittymätön maanviljelysmaa, jolla on vientitavarana puu ja siitä saadut tuotteet, joilla on aina menekkiä ulkomailla ja joiden hinnat eivät ole painuneet alas samassa suhteessa kuin meille tuotavien tavarain hinnat.

Mitä siihen päättäväisyytten tulee, niin mielestäni on länsimaisia valtioita onniteltava siitä, että niiden miljoonat työttömät eivät ole päättäväisiä. Mikäli he rupeaisivat yksissä miehin päättäväisiksi, niin asianomaisten valtiovaltojen olisi kai sangen huono olla; varsinkin sellaisten, jotka eivät ole tehneet tehtäväänsä kansantalouspolitiikassa.

Tänä iltana on tarkoitusena täällä selvitellä Suomen Kansan Järjestön ja marksilaisuuden välejä ja eroavaisuuksia. Marksilaisuuttahan edustaa maassamme Suomen sosialidemokraattinen työväenpuolue. Aikaisemmin jo maintsin, että nykyisessä tilanteessa erikoisesti hallitusmuotokysymyksessämme mainitulla puolueella ei ole mitään positiivista luovaa ehdotettavana, vaan se on asettunut sille kannalle, että nykyinen hallitusmuotomme on säilytettävä ja katsoo, että kaikki sen muuttamiseksi tehdyt yritykset ovat hyökkäyksiä kansanvaltaa ja kansanvapautta vastaan. Mutta mikäli sosialidemokraatit aikovat puolueena olla olemassa, niin täytynee heillä olla jonkinlainen, taloudellista eteenpäimenoa ja parannuksia suunnitteleva puolueohjelmakin. Tähän ohjelmaan en ole lähemmin tutustunut, mutta pari käytännössä ilmennyttä seikkaa puolueen toiminnassa on kiinnittänyt huomiotani. V. 1932 Suomen Sosialidemokraatti totesi, että on tehty Suomen maanviljelijäväestön hyväksi hallitusvallan taholta, mitä voidaan tehdä, ja että silloisen lainsäädännön puitteissa voidaan pysyttää maatiloillaan ne maanviljelijät, jotka ansaitsevat niillä pysymisen; lopuille on sekä heidän itsensä että kansakunnan kannalta parempi, että joutuvatkin pois tiloiltansa. Mutta taannoin sama puolue hyväksytti Eduskunnassa ponnen, jossa hallitus velvoitetaan ryhtymään erikoistoimenpiteisiin pienviljelijäin pysyttämiseksi maatiloillaan. Siis suoranainen käännös Oli miten oli, jos ajatkin ovat muuttuneet tämän kahden vuoden aikana siten, että se jollakin tavalla perusteli tätä kääntymistä, niin kaukonäköisyydestä sosialidemokraattiemme johtomiehiä ei ainakaan voida syyttää. Mutta tällä hetkellä onkin kysymys yhteistoiminnasta maalaisliiton kanssa.

Mutta eräs toinen vielä tuoreempi esimerkki. Ennen joulua sosialidemokraatit lattappoivat maalaisliiton aloitteen lainauskoron säännöstelystä laillа. Terve talouselämä ei tällaista säätelyä sietänyt. Nyt joulun jälkeen sosialidemokraatit esittivät »koronalentamis-lakiehdotuksen mielessä lautakunnan asettamisesta, jonka tehtävänä on — tarkkailla lainauskorkoa.

Nämä pari esimerkkiä osoittanevat, että sosialidemokraattimme pulaohjelma on lievimmin sanoen mutkikas. Arki-ihmisestä tuntuu, että käärmeenkin selkä katkeaisi näin mutkikasta puolueohjelmaa seuratessa, mutta mainitun puolueen johtomiesten selkä näkyy kestävän erinomaisesti.

Jos luulette minun pitävän Sosialidemokraattista puoluetta meidän muita poliittisia puolueitamme huonompana, niin erehdytte täydellisesti. Samanlaisia lehmänkäännöksiä on myöskin muilla puolueilla. Niistä saatte selvän, kun luette Suomen Sosialidemokraatin tai jonkun muun vastapuolueen lehden, vastapuolueiden toimintaa käsitteleviä pääkirjoituksia.

Luulisi, että tällaisisa lehmänkäännöksissä puoluelaivan riki menisi yli puurin ja puoluelaiva joutuisi hylyksi. Mutta näin ei ole asianlaita; ne purjehtivat täysin purjein vielä tänäkin päivänä. Mistä tämä johtuu? Se johtuu siitä, että valitsijain poliittinen kouluutus ja tietäminen on niin heikko, että koko poliittinen elämä luistaa heidän ohitseen sileänä sekamelskana, joten he eivät kykene vetämään tilille puoluejohtajia joka kolmas vuosi tapahtuvissa eduskuntavaaleissa. Ei turhan vuoksi Maalaisliiton Uuno Hannula tässä taannoin todistanut Eduskunnassa, että me voimme luvata valitsijoillemme mitä tahansa, meitä ei voi vetää edesvastuuseen lupaustemme rikkomisesta.

Palataksemme Sosialidemokraattisen puolueemme nykyiseen asemaan, niin on jo edellä todettu, että varsinaisella hallintopoliittisella alalla se ei ole enää esiintuonut mitään uutta, ellemme ota lukuun sen osuutta pusero-, kiihoitus- y.m.s. lakien laadintaan. Mitä tämän puolueen talouspoliittisiin pyrkimyksiin tulee, niin muistuu mieleen erään sosialidemokraatin minulle esittämä toteamus, ettei tämä puolue käytännössä enää pitkiin aikoihin ole ollut marksilainen. Tästä voidaan päätellä, että kansainvälinen luokkataisteluperiaate on jo puolueen omienkin jäsenten mielestä joutunut umpikujaan, josta se ei tule pääsemään.

Frangilainat ja...

(Jatk. siv. 1.)

Elleivät luottolaitosten korkeasti oppineet johtajat, joilla on käytettävinään niin tilastotietojen lähteet kuin kansantaloustieteen käsikirjat, ole pystyneet oikein arvioimaan suhdanteiden kehityssuuntaa ja kultaehdossa piilevää vaaraa, niin millä oikeudella voidaan sitten yksinkertaisilta maanviljelijöiltä vaatia tätä suurempaa kaukonäköisyyttä ja arvostelukykyä?

Kun Kauppalehti, *tähän* vastuuntunnekysymykseen kajoamatta, k.o. pääkirjoituksessaan esittää vain pitkän sarjan *yleispäteviä* näkökohtia, joihin mekin periaatteelliselta kannalta täydellisesti voimme yhtyä, niin täytyy meidän pysyä käsityksessämme, että lehti ajaa »vain rahamaailman ja suurteollisuuden» etuja. Tällainen huomion johtaminen pääsyyllisistä ja vastuuntunne-vaatimuksen esittäminen vain yksityisen voitonhimon uhreille kuuluu nykyisen taloudellisen ajatustavan matalamielisimpien otteiden luokkaan. Se on myöskin kouraantuntuvimpia sen ajatustavan näytteistä, joita väärin vielä kutsutaan »liberalistisiksi».

Lähetämme tämän lehden irtonumeron Kauppalehden toimitukselle ja toivomme lehden uskaltavan siihen vastata.

Sosialidemokratian uusi valhe:

Oma tila — vuokratila.

Marksilaiset eivät näytä olevan vielä tyytyväisiä tähän mennessä proletarisoitujen joukkojensa suuruuteen, koska uutta kurjalistoa tarvitaan. Ja koska oman konnun omistava maaviljelysväestö on tähän asti ollut Suomen varmin turva bolshevismia vastaan, ovat juutalaiset kätyreineen käyneet nyt sitä hävittämään. Olisihan ratkaiseva askel neuvostola-ihanuutta kohden otettu, jos saataisiin omaa maata viljelevä talonpoikaisto hävitettyä.

Marksilaiset laskevat tarkkaan ja kaukonäköisesti, sillä ovathan heillä juutalaiset opetusmetsareina. Mutta siitä myöskin johtuu, että he törkeästi valehtelevat ja esittävät asioita niin kuin ajaisivat he Suomen talonpojan asiaa. Ei kukaan voi palvella kahta herraa, eikä siis Suomen sosialidemokratiakaan. Ja kun Suomen sosialidemokraattinen puolue on vannoutunut palvelemaan juutalaisten asiaa marksilaisuuden muodossa, on naurettavaa, jopa aivan hulluutta, koskaan silmänräpäystäkään toivoa siltä jotain hyvää Suomen kansalle.

Kaikki näennäinenkin hyvä, mitä sieltäpäin esitetään, on vain hiekkaa silmille, petosta ja vaihetta. Niinpä marksilaisten pää-äänenkannattaja »Suomen Sosialidemokraatti» koettaa n:o 108:n kirjoituksessa »Oma tila — vuokratila» tehdä ymmärrettäväksi, että talonpojalle on paljon edullisempaa asua vuokratilalla kuin viljellä omaa maata. Nykyään, kun kaikki ihanteet ja aatteet tapetaan muiden muassa marksilaisten toimesta ja talous yksin määrää kaikki, ei tietystikään tarvitse myös mitään asiaa arvostella muulta kuin taloudellisen kannattavuuden kannalta.

Juutalaiskätyrit kirjoittavat ensin k.o. kirjoituksessa nykyisen järjestelmän suunnittelemasta uudesta asutuslaista, tullen siihen lopputulokseen, että se on kehno ja jatkavat sitten:

»Näin ollen ei olekaan ihme, että siellä täällä on kuulunut ääniä, jotka vaativat, että maassamme olisi alettava uudestaan antaa arvoa vuokraviljelystietä aikaansaatavalle asutustoiminnalle.»

Kun he täten ovat saaneet juutalaisäänet kuulumaan lehtensäkin palstoilla, niin he eivät tietystikään tahdo noita mielipiteitä muka kannattaa, sillä myrkyn pitää vaikuttaa hitaasti, ja siksi he viekkaasti lausuvat:

»Asettumatta tässä mainitunlaisia vaatimuksia sinänsä kannattamaan, todettakoon vain, että vuokraviljelykselläkin on puolellaan vuokraajan kannalta eräitä **tärkeitä etuja!** Tärkein näistä on kieltämättä se, että viljelijä tällöin välttyy niiltä kiinteimistöpääomilta, jotka hänen oman tilan hankkiessaan on tilaan sidottava. Mikä merkitys tällä seikalla on, selviää osaltaan siitä, että kirjanpitotulosten mukaan pientilojen maatalouspääomista on viime vuosien arvosuhteiden mukaan maapääoma ollut keskimäärin 23—24 % ja rakennuspääoma noin 51 %. Kun nämä pääomat voitaisiin saada vuokraamalla, jäisi siis vain noin 1/4 maatalouden pääomista omilla varoilla hankittavaksi, kun taas omistusviljelyksessä ne on kokonaisuudessaan hankittava.»

Näin he kirjoittava,t mutta eivät sanaakaan sano siitä, mikä on syynä siihen, että hintataso ja arvosuhteet heiluvat. Jos he sen tekisivät ja selittäisivöt todelliset syyt, niin he eivät enää olisikaan sosialidemokraatteja, eivätkä enää olisikaan kansainvälisen juutalaisfinanssin palveluksessa.

Edelleen marksilaiset kirjoittavat:

»Toinen etu maan vuokraamisesta on se, että vuokratilan hankkija välttyy siltä riskiltä, mikä ostotilan hankkimiseen sisältyy, mm. siinä, että tilasta voi tulla maksaneeksi liian korkean hinnan.

Kolmas etu on se, että vuokraviljelijä ei ole riippuvainen velkojen koron heilahteluista ja lyhennysten ja korkojen säännöllisestä maksusta läheskään samassa suhteessa kuin heikkovarainen oman tilan haltija, jolla vakautettujen, kiinteäkorkoisten lainojen ohessa on hyvin usein tuntuvia määriä myös »vapaiden markkinain» velkoja.»

Sosialidemokraatit tahtovat juutalaisten käskystä esittää yksinkertaisesti selvänä asiana, että kansainvälinen rahakapitaali tulee pankkien kautta aina ja aiituisesti hallitsemaan Suomen kansaa ja sen taloutta. Siksi he myöskin kynsin hampain vastustavat suomalaisen kansanvaltion muodostumista, koska se pystyisi järjestämään talonpojille 2—1 % kiinteitä lainoja, joiden korko ei heilu, ja se tulisi myös säilyttämään hintatason muuttumatta jne. Onhan aivan itsestään selvää, että kansallisen valtion edun mukaista on, että talonpoika vauraana ja ilolla viljelee ja rakentaa omaa maatansa, mutta se ei voi koskaan olla kansainvälisen juutalaisen eikä marksilaisen edun mukaista.

Marksilaisuuden päämäärä on hävittää kaikki ei-juutalaiset kansallisvaltiot Muistakaa se, kansalaiset, se on totuus, joka ei pala missään tulessa.

E. U.

"Herää Suomi" maksaa tästä vuoden loppuun Smk 32:—

— **Lehtemme lukijat,** Maalausliikettä Fredrikinkatu 30 suositellaan. Siellä tehdään kaikkea maalausalaan kuuluvaa työtä sekä huonekalumaalauksia halpoihin hintoihin. Viitt. ilmoitukseen.

— **Tivoli Hesperia** Hakaniementorilla Koteja Kodittomille Lapsille r. y:n hyväksi avataan t. k. 28 pnä klo 18. Paljon uutta, hauskaa ja mielenkiintoista ohjelmaa. M. m. surmanajo, maailmanpyörä, sirkus, paljon uutta ohjelmaa, taikakeinu, karuselli, tanssilava y. m., y. m.

— **Uusi Tivoli Corea** Kampin kentällä avataan lauantaina 29 pnä t. k. klo 13. Paljon uutta, ennen näkemätöntä ohjelmaa. M. m. ihminen kanuunan kuulana, kanuunalla ampumista y. m. monipuolista suurtivoliohjelmaa. Voittovarat tulee lastensuojelutyön edistämiseksi.

Luojan sormien . .

(Jatk. siv. 2.)

vastoin nekin ovat osaltaan lisänneet maamiehen rahanmenoja verojen muodossa.

Maatila ei tule koskan olemaan rahamiehelle mikään »loistava afääri». Sillä jos sellaisen ostaa, niin mitä parhaiten hoidettuna voi se tuottaa siihen sijoitetulle rahalle parin prosentin koron. Kun siis tällainen keinottelija ostaa tilan eikä kykene sitä hoitamaan, niin hän koettaa myymällä sen toiselle isommasta hinnasta saada tappionsa takaisin, joten tilan hinta täten nousee. Keinottelija tavallisesti myös ryöstää tilan ja pellot puhtaiksi ja **siten hävittää kansallisomaisuutta.** Siitä syystä annettakoon maatilan olla vain sellaisen käsissä, joka ei hoida sitä saadakseen voittoa vaan hoitaa sitä omana kotikontunaan. Tämä hoitotapa takaa myös sen, että kansallisomaisuus ja kansallisen sivistyksen pohja säilyvät.

*

Aikojen kuluessa on maamiehessä syntynyt katkeruus herrasväkeä kohtaan. Tämän katkeruuden syynä on ollut, paitsi verorasituksia, ennen kaikkea se, että aina viime aikoihin asti herrasväki ei ole puhunut maamiehen omaa kieltä. Tästä syystä nämä ryhmät ovat olleet vieraita toisilleen elämänkatsomuksiltaan ja tavoiltaan. Ja vaikka tämä luonnottomuus on nykyisin jo melko pieneen supistunut, sillä ovathan maamiesten omat pojat jo sivistyneistömme etunenässä, niin kytee maamiehissä vielä jonkinlainen periytynyt ennakkoluulo esim. virkamiehistöä kohtaan. Ja sen tähden on hyvin ymmärrettävää, että maamies tahtoo virkamieheksi valmistuvalle pojalleen korkeakouluopetuksen omalla kielellään.

Maamiehen puolueen, maalaisliiton, tunnepohja lieneekin, paitsi taloudellisia kysymyksiä, löydettävissä juuri halussa päästä itse määräämään välittämättä herrasväestä. Onhan niin turvallista tietää, että on omia miehiä asioista päättämässä. Ja päätöksiä onkin tehty, on rakennettu kouluja ja rautateitä, on säädetty tulleja ja vientipalkkioita j.n.e. Kaikki tuo on tietenkin aikanaan maksettava, mutta saahan sitä rahaa lainaksi. Intoa on siis ollut ja tarkoitus hyvä.

Mutta aikansa kutakin. Epäilemättä on »tavallinen suomalainen mies« jo tullut huomaamaan, että **herroja voidaan kyllä komentaa, mutta ei herrojen rahoja.** Ja raha vaatii aina omansa takaisin, ja vähän enemmänkin. Maalaisliitto joutuu välttämättömyyden pakosta pulman eteen, sillä sen huomaa, ettei sitä rajattomasti voi lainauksiinkaan turvautua. Sillä tavoin jää paljon hyvää ja tarpeellista vielä maalaisliitoltakin aikaansaamatta. Tuppautuvatpa siinä sivussa unohtumaan ne kielikysymyksetkin ——.

On maalaisliitolla toinenkin pulma edessään, nimittäin **pitää laumansa jatkuvasti koossa.** Osa maalaisliiton kannattajista on näet »valkoisia». Mutta on siellä myös runsas annos sellaista »vaaleanpunaista« väkeä, joka hyvin herkästi vaeltaa omiensa tykö, s.o. sosialidemokraattien joukkoon, sillä onhan tunnettua, että suuri joukko pienviljelijöistä jo nyt kuuluu taatusti viimemainittuun puolueeseen.

*

Jos kansa haluaa elää omavaraisesti, niin täytyy olla olemassa joku vissi suhde eri tuotantoalojen välillä, jonkinlainen tasapainotila. Kaikki eivät voi viljellä maata, sillä tarvitaan myös teollisuuslaitoksia, virastoja, kouluja j.n.e. Mutta välttämätöntä on, **että tärkeimmät tarpeet saadaan omasta maasta.** Tämä vaatimus asettaa maamiehen erikoisasemaan, sillä hänen työnsä tuotteilla elävät, paitsi häntä itseään, kaikkien muiden ammattien harjoittajat. Maamies voi hätätilassa tulla omillaan toimeen, mutta muut eivät. Tästä syystä on silloinkin, kun eri tuotantoalojen välinen tasapainotila on jostain syystä häiriintynyt, kansantaloudelle varmempaa **käyttää varaventtiilinä uusia viljelyksiä kuin esim. uusia paperitehtaita.**

Mutta uutisviljelijä tarvitsee rahaa. Hän ei kykene maksamaan »käypää» korkoa. Mitä tehdä? Vastaus: **Uutisviljelijälle on annettava rahaa ilman korkoa tai pienellä korolla.** Jos hän kykenee raivaamaan uutta peltoa, uutta tuottavaa kansallisomaisuutta, ja sen kunnollisesi hoitaman, niin voidaan tätä pitää hänelle annetun lainan täysiarvoisena katteena. Ja koska kate lainatulle rahalle on täten tiedossa, ei sitä katetta tarvitse ulkomailta lainata korkoa vastaan. Mistä taas johtuu, että ei ole tarvetta vaatia korkoa lainasta uutisviljelijöiltäkään.

Paitsi pienviljelijöitä lukeutuu suuri joukko maataloustyöväkeä sosialidemokraateihin. Kun pienviljelijä on siinä joukossa luultavimmin **rahoitusvaikeuksien takia,** on maatyöläinen sosialidemokraatti **vähäisen palkan ja ennen kaikkea vähäisten eteenpäinpääsymahdollisuuksien takia.** Jos hän näissä molemmissa suhteissa näkisi edessään paremman tulevaisuuden, niin tuskinpa hän olisi niinkään herkkä marxilaisagitaattoreita kuuntelemaan. Ovatko esim. maatyöläisten asunto-olot ihanteelliset, hyvät tilanomistajat? Ja onko rahapalkka vai osittainen luontoispalkka tarkoituksenmukaisempi? Näissä kysymyksissä on isän**nänkin osattava ajatella työläisen kannalta.** Jos hän sen tekee, niin eiköhän se näy ajanmittaan työtuloksina.

Maanviljelys on se runko, jonka varassa muut elinkeinot ja kansallinen sivistys versovat. Mutta maanviljelys ei voi jatkuvasti työntää liikaväkeänsä muille aloille. **On siis saatava aikaan itse maanviljelyksen piirissä terveellinen kiertokulku ja laajentuminen.** Tämä käy päinsä siten, että tiloja ei tarpeettomasti pienennetä perintöjaossa, vaan asutetaan väestön lisääntyessä uusia alueita, mikä on mahdollista, jos rahoitustoiminta järjestetään ajanmukaiseksi. Jokaisella maanviljelyksessä työskentelevällä on oltava mahdollisuus kykynsä mukaan seuraavaan etenemiseen: maatyöläinen — uutisviljelijä — pienviljelijä — suurviljelijä. Jos sitten esim. suurviljelijällä on useampia poikia, niin on näiden, elleivät peri tilaa, joudu kotivävyiksi tai opintielle, **ruvettava maatyöläisiksi tai uutisviljelijöiksi ja siitä vähitellen työskenneltävä eteenpäin.**

Sekalaisia ilmoituksia

Äidin päivä. Suomen Valkonauhaliiton äitienpäiväjulkaisu on sopiva tervehdys äidille äitien päivänä, toukokuun toisena sunnuntaina ja muulloinkin. Saatavana à Smk. 5:— + lähetyskulut à Smk. 1:— Valkonauhayhdistyksistä, kirjakaupoista ja Suomen Valkonauhaliiton toimistosta Liisankatu 27, Helsinki. Puh. 22 124.

Ojenna onnelle kätesi

sanoo vanha sananlasku. Oman-Avun arpajaisissa toimitetaan kolme arvontaa, joissa jokainen arpa on mukana ja voi voittaa kolme voittoa. Voittoja: 100,000, 3 à 25,000, 6 à 5,000 ja 10 à 2,000 mk. sekä rahasta käypiä ostokortteja 1,000—40 mk. Arvonnat toimitetaan jo 5, 10 ja 15 p. toukokuuta, joten onnen odotus ei tule pitkäksi. Ostakaa paikkakuntanne kirja-, paperi- t.m. kaupasta tai suoraan Liikealalla toimineiden työttömien Oma-Apu r.y:ltä, Helsinki, Heikink. 22, josta voi tilata myöskin postikortilla, lähetettäviksi postiennakolla.

S. K. J.
TYÖTOIMISTO
Helsinki, E. Makasiinink. 6. Varmimmin maanantaisin klo 18—20.
Puhelin 24 100.

Suomen Kansan Järjestö
JÄRJESTÖTOIMISTO ja KANSLIA
Helsinki. Etelä Makasiininkatu 6.

Puhelimet:

Järjestön johtaja .... Toimiston päällikkö . Järjestön rahastaja ..	24 100

Lehtijaosto:

„ kassa .... „ ilmoitukset . „ tilaukset ..	34 793
Toimitus	21 456
Arpajaistoimisto	33 156
Työtoimisto	24 100

HELSINGIN PIIRITOIMISTO, E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100
SKJ Helsingin Sörnäisten lukutupa, V linja 14.
Uudenmaan piirikanslia, E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100
Turun aluekanslia, Turku, Eerikinkatu 12.
Mäntsälän alue, Mäntsälä, Vuori.
Länsi-Uudenmaan alue, Karjaa. Puh. 1 41
Kuopion aluekanslia, Kuopio, Puijonk. 15 Puh. 991.
Vaasan I aluekanslia, Korsholma, opett. Kull.
Vaasan 2 aluekanslia, Vaasa. Vaasanpuistikko. Kerman
Viipurin aluekanslia, Viipuri, Ristimäki, Kaalimaankatu 2, Saarinen.
Jyväskylän alue, Jyväskylä. Asemakatu 5.
Porvoon aluekanslia, Porvoo, Vesitornink. 34.
Loviisan aluekanslia, Loviisa, Mariank. 7. A.
Hämeenlinnan aluekanslia, Hämeenlinna, Hätilä, Harjula.

Herää 卐 Suomi
Suomen Kansan Järjestön pää-äänenkannattaja.

Tilaushinnat:

1/1 v.	35:—
1/2 v.	20:—
1/4 v.	15:—
1 kk.	6:—
Irtonumeron hinta	1:—

Ilmoitushinnat:
Palstamm. tekstin jälkeen 1:—, tekstissä 1:20, määrätyllä paikalla 10 % koroitus.
Lehti ilmestyy joka torstai.

Helsinki 1934.
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.